

نکبات شمس تبین

قلب تو کی شود نگو نوری از جلوه تو	روی محمدی به بین تا برسی به بنتها	قلبی محمدی شش ز راه محمدی بر
صاحب تقی علی قادر لافتی علی	عالم سر با علی زانکه علیست با وفا	ملک انما علی منشی قل کنی علی
شاه ولایت است اوجا شمشاد است	راخت جسم جهان علی زانکه علیست با وفا	زنده جاودان علی او کرم نکان علی
نکته با وجود علی خازن کلاه هو علی	ناظر کعبه یا علی تا نه کنی تو ما جا	نامر انبیا علی حاضر اولیا علی
در تبریز از یقین با ذکر شمس در	علیست بیگمان گفت خدا بصفه	نور علیست بکرا ان لطف علیست جان

رجز مثنوی مخبون

غسم نخوم زمانه راتن تلاتا تلاتا	ما شتم و مجرم چون شمع چرخ مفروم	بیم ندایم از بلاتن تلاتا تلاتا	مست و خراب میروم از می عشق خود
گر تو حریفی اصلاتن تلاتا تلاتا	راه خدای میروم با سرو پا میروم	مست خدای من تلاتن تلاتا تلاتا	شکر جهان نمیکنم با ده نهان نخوم
با همه باشدم ولاتن تلاتا تلاتا	نیست مرا سستی کینه و کبر و دشمنی	یافت چشم من جلاتن تلاتا تلاتا	کرد نمی بری قفا خاک ره تو تو تیا
دل تو مست و مبتلاتن تلاتا تلاتا	روز جهان شمس و شمع شوق اما را کی کن	چیت بگو در ان دلاتن تلاتا تلاتا	دوره مو شرح مرهست هزار دیکه
شادم و خسرم و بلاتن تلاتا تلاتا	بجز رجز مثنوی منقولین منقولین	بجز رجز مثنوی منقولین منقولین	نیست پری من ایضم و پیری پیشم کم
اوطانا اوطانا مسج ابلاتن طانا	ااا سی لائشی لائشی ثعبانا	اسینا عطشانا اصحناریانا	مولانا مولانا اغشانا اغشانا
غلیبده غلیبده فرتانا فرتانا	من کان ارضینا ما جابر ضیانا	یا بارت با طارق عاقصا عربانا	شرفنا انسان کنت سکرانا
یا محسن یا محسن حسنا حسنا	والباقی والباقی تنبیه یا ساتی	یرویسیم مستانا الوانا الوانا	من کان عسکو یا قدر جارتا

بجز مثنوی مخزون العروس و اضرب تقطیع منقولین منقولین

مست شدم بر در آن کجا با	دادی معرفتش آن شکرستان	گفتم می نخوم پیش تو شایا	عشق تو آورد قسح پر ز بلا با
شکر خدا کرد و دانا گفتم و دعا با	گفتم ای سر خدا روی نهان کن	پیشش دیدیم که بدین کار و کیا با	از طرفی روح الامین آه بنیان
کوه احد پاره شود خامد چو ما با	عشق چو فخر خواره شود و از دوا با	چیت که آن پرده شود پیش صفایا	گفتم خود آن نشود عاشق پنهان
پیشتر آتا بنزد بر تو هو با	گوید کافر و شدی سب نظر ما	باز کشاید به گرم بند قبا با	شادمی کان شه من آید خندان
تازه تر از زنگ گل وقت صبا با	گویدنی تازه شوی بیج مخور غم	بنده خود را بنا بند و کشا با	گویم آن لطف تو کوا می بر خوبی
نیست مرا جز لب تو جان و دوا با	فطانتن فطانتن فطانتن فطانتن	بجز رجز مثنوی منقولین منقولین	گویم ای داور دو اهر و جهان را
هم افضل علینا لم ماس بجزونا	فصیوا شمس سببنا تا تو اشم اتینا	اانا عاشق الابلح عشقونا	انا لا اقسم الا بر جان صدقونا
نقا اتمد و تقیا کیون مقوننا	نظفنا بقلوب و طنا بنیوب	و سر قنا مزلات فاذا هم سر قوننا	ظفنا صدقات و غمنا صدقات
رتن الحین کرا ما خلسفونا نطقونا	انا لوالی احازر خطا اتمد لقلب	ظفنا و ظفنا فاذا هم لظفونا	لمن افضل و الا منکنا و بلکنا
دستونا کبر و پس دوقونا رزقونا	رذل مثنوی مخبون	رذل مثنوی مخبون	مقرض شمس کنت تحت قوس

<p>بشکرت خسته اگر می نبرد جان منزله زوره چو از روزان مست باید ای روز چه روزی تو که عمر تو در آن چون نچسبم زخم بوده پی آن می جو شد می منم خود که نمی گنم زخم جان گرفت زرق نباشد من باران بخورم شمس وین عاشق صادق که ترا دیدم گفت تو مرا جان جانی چکنم جان جان ز همه خلق رسیدم ز همه باز رسیدم چو من اندر رنگ جویم چه رقم آب جویم پس طبع صدی توره مارا بزوی تو ز تو هر زوره جانی ز تو هر قطره جو جان ز شعاع متابان ز زخم طره بچیان غمش ای عارف با بدین گفتن غم را لطف لقب کن غم دور در کین</p>	<p>متع الله فوادی بحسبسی ابد سبت راقصه عجب سی و علا یوم وصل و رقیق و نعیم و رضا انا القوه قلی لشرو و یو و ما بزتا بد غم ز چرخ کفت و جوش مرا فانصتوا و اعرفوا لشکر افغان صفا</p>	<p>جانم آن لحظه نمند که و پیش تو بن چون من از خوردن با ده چکی با شوم تن همچون خم مار پی آن با ده شست غم سر که در گشت و خم و شتاب گر می مرده چه خوری هین تو مرا خور که نور شمس الحق تیر صفات مست</p>	<p>انما یومن اجزای اذا اسکنا انما نقل و درام فاشربانی و کلا ز غم مات شد بدی لغواوی و قضا کمان فی خاتیه الروح نمینا غلا انما زرق طرقت فی شراب و قضا انما شمس قرینا غدا انوار ضیا طلع الشمس علينا قلب القلب هوا چو درین دور خرابم چکنم دور زانرا چو ترا صید و حکام چکنم تیر و کنا چو مرا اگرگ شایان شد چه کشم ناز شایانرا خنگ خنگ شکا شستی خنگ آن دیده جانرا چو بسر با دیده فتن چه کنم پای و اترا بشنو راه ده آنرا بشناراه مانرا منگر خور و جبارا بنگر صدگر انرا هم ازین فطلب کن فرج هین امانرا فما شفقنا بفتح قیونا و سنینا فاشتر کنیم بفسیا کم و اهدتینا فاذا کاسات راح کوبار بر پیدینا و بلا شدق شکتا و بلا عین کینینا فی تصور و قیام خطب زنا و جنینا فاذا من سکاری فطفقنا و جنینا و گرا ز نور تو دوری چه ازین شعلهارا که بر جی کشتا قد کمین شعلهارا بمسد روح امینی و امین شعلهارا</p>
رمل مثنی مجنون			
<p>تو مرا گنج روانی چکنم سو و زریان نه نه نام نه بدیم چکنم کون کمانرا چه توان گفت چگویم صفت آب و انرا همه غم سندی چه دهم باج شانرا چو ز تو بافت نشانی در کینه نام نشانرا دل مشغ بشک جیان برده آن گل انرا تو گرا ز اهل یقینی سهل این ایگانرا</p>	<p>نفسه یار شرابم نفسه یار کیا کم ز وصال تو خوارم سر مخلوق غم ام بچو نهادم سستی چه کشم بار کله را چه خوشی عشق و چه سستی چه قبح کف سستی جست گوهر فائق بیک سحر خالق بطلب با من امان را بگذرین گش گرانرا منگر سنج و بلارا بنگر عشق و دلا</p>	<p>نفسه یار شرابم نفسه یار کیا کم ز وصال تو خوارم سر مخلوق غم ام بچو نهادم سستی چه کشم بار کله را چه خوشی عشق و چه سستی چه قبح کف سستی جست گوهر فائق بیک سحر خالق بطلب با من امان را بگذرین گش گرانرا منگر سنج و بلارا بنگر عشق و دلا</p>	<p>نفسه یار شرابم نفسه یار کیا کم ز وصال تو خوارم سر مخلوق غم ام بچو نهادم سستی چه کشم بار کله را چه خوشی عشق و چه سستی چه قبح کف سستی جست گوهر فائق بیک سحر خالق بطلب با من امان را بگذرین گش گرانرا منگر سنج و بلارا بنگر عشق و دلا</p>
رمل مثنی مجنون			
<p>مدنا عنکم ظبار سدونا فاتینا انجا تو من بودا کم نسمننا و عصینا فا صطفینا حول بدر فی صلواته فبلا رس نخرینا و بلا ریل سرنینا وستی انت مکانا بحیب التقینا</p>	<p>و تلا قینا ملا حافی فنامک خفرات در انیا کم بد و راتی سادات اعلی قد همناسن جمال یوسف ثم اخفنا فبلا ارف شمنا و بلا مقفل نمنا و شرینا من درام سکر ذات توام</p>	<p>و تلا قینا ملا حافی فنامک خفرات در انیا کم بد و راتی سادات اعلی قد همناسن جمال یوسف ثم اخفنا فبلا ارف شمنا و بلا مقفل نمنا و شرینا من درام سکر ذات توام</p>	<p>و تلا قینا ملا حافی فنامک خفرات در انیا کم بد و راتی سادات اعلی قد همناسن جمال یوسف ثم اخفنا فبلا ارف شمنا و بلا مقفل نمنا و شرینا من درام سکر ذات توام</p>
رمل مثنی مجنون			
<p>کی در پرده تن را و به پیش علمارا تو غرب خانه مه آتو چندین شعلهارا تو برانی و به بینی به قیدین شعلهارا</p>	<p>تو چرا منکر فوری گرا ز اهل تو کوکی بسنگر زدم جهان را بنگر لشکر جانرا چو صلاح حال دین را تو بدان شیم به بینی</p>	<p>تو چرا منکر فوری گرا ز اهل تو کوکی بسنگر زدم جهان را بنگر لشکر جانرا چو صلاح حال دین را تو بدان شیم به بینی</p>	<p>تو چرا منکر فوری گرا ز اهل تو کوکی بسنگر زدم جهان را بنگر لشکر جانرا چو صلاح حال دین را تو بدان شیم به بینی</p>
رمل مثنی مجنون			

۵۸

سکن العشق لدنيا فسكن و ثونيا ومن الغيب آنا فدمانا واتنيا ومن خلفت تعالي فوعانا ووعينا سرجاني غلطات فدهشنا وپونيا	ومن بالصورة من الكبر كبرتم فوجدناه ريقا وناصا وطرقتنا طارا طارقا كاساطا وكاس فلما فالمين نظرا وفسكرنا وشكرنا	سبق الحمد ايننا نزل احب علينا نصفانا وسانا وکلانا ورعانا صدق العشق مقالا كرم الغيب الا فزاننا خضرات و معان حسنات فوجنا بيار ويلي ذات قمر مفروشيد لكان زره تیغ زمان را چو میان نیت کمر اکیجا بندو خزر منشین بادور ابله که بافی ز جنبین تو در ان سایه سحر که شجر اکنده خضر بنظر منمش نظر کن ز ریش بلبلد کین چو عدو کید تو کردو چو کرم تید کردو بدای تماش جبالو بشنو بانگ تعالوا
رمل مثنوی محبوبون		
که سز نیست سلما سجز از تیغ زمان را که وی از رنگ کشیدن شکست میا تو ز مردان خدا جو صفت جان جان را که بد آنجاست مجاری هگی من ایان را سو آن دور سفر کن که کنی دور نا چو یقین صید تو کردو بد آن ام کما که کثادت بدعت حیا وید یون را	چه کند بندو صورت که عشق خدا را ز رویم دور و گوهر که سنگیست دروا سوی آن چشم نظر کن که بو دست تجلی گذر از خواب برادر شب تیره و خورتر بیران تیر نظرا بموثره اشرا سوی حق چون شبانی تو جو خورشیدانی من ازین غایت چه بستم بچو باقی ازو مجرا	فوجنا بيار ويلي ذات قمر مفروشيد لكان زره تیغ زمان را چو میان نیت کمر اکیجا بندو خزر منشین بادور ابله که بافی ز جنبین تو در ان سایه سحر که شجر اکنده خضر بنظر منمش نظر کن ز ریش بلبلد کین چو عدو کید تو کردو چو کرم تید کردو بدای تماش جبالو بشنو بانگ تعالوا

سجریل مثنوی محذوف اعر و ض و اضرب تعطیه فاعلاتن فاعلاتن فاعلن

ای خداوند ره نباشد ناله ای را چون راه را نباشد در دو عالم مثل تو ماه اگر سجده نیارد پیش بر تو آن مهم مرثقا و تمامی نام را درون شجاعت ای خدا و شمس من با کادو بخورم از سو آفتاب تانفت بردن از جناب کبریا ای خدا و شمس من یکیم بطرف جنت در سماع عارفان معقوبی دیوانه شد عالمی را مست گرداند بوی جود بان مشوره گفتگو خاش بشو از غلط	چون یار یوسف من از نوح آن چاه را خاک بفرق شبه باد مره شباه را رو سیاه بر دو عالم در آن روی ماه را چون آن مسلیت انجا که بر تو خواجه را شعله آن نور پیکر طلعت شمس انغمس با من بر گشته مجنون شیدا فی دریا گفتمش چو نیت جان گفت مستم از خدا ای شایسته جامی جان شید جسم زده را آنها بتیک پشیمانی در آرد در ضیا	راه هستی کس بزوی گزین نور روی تو عشق او جام هم هست و در دو عالم بود بیکس با صد بصیرت ذره نشناخت بندگان بسیار آیند ز روز برودش یعنی افوار جمال شمس تیر زری گرفت گفتمش ای شمس من هر روز را طالعی من نمیدانم ز عشق خویش با تویش آن مردگان خاک سر برین کنند از خاک نر آن ضیا نور است روشن از ساطع من
رمل مثنوی محذوف اعر و ض و اضرب		
ای نبعدی با کرده بار بار جانما شبیه در چین چوین چون آفتاب دو قلمه در شب تا یک از ان زلتا جانما		ای خداوند ره نباشد ناله ای را چون راه را نباشد در دو عالم مثل تو ماه اگر سجده نیارد پیش بر تو آن مهم مرثقا و تمامی نام را درون شجاعت ای خدا و شمس من با کادو بخورم از سو آفتاب تانفت بردن از جناب کبریا ای خدا و شمس من یکیم بطرف جنت در سماع عارفان معقوبی دیوانه شد عالمی را مست گرداند بوی جود بان مشوره گفتگو خاش بشو از غلط

<p>بر سر سراجی جان شفاعت پیش رو تا بیدیش جان عذاب گوزن از فراق حالمای کاظمی کان از دراتی هست با ما چون برکشاید در عالم بنگرد چونکه نور افشان کنی درگاهش پیش چون تویی در تاجی شمس تریزی بدید هم تو تویی سحاح المومنین بر خوان ما</p>	<p>در زبان جویان نگوی گریه بدی ما نگ خون گریه انا چون بنزد حواها شهرسار از فردا تا بکن فواد ما گر در نگاه تو گردد دانه از اطلالها خود چه پا دارد در آن دم رونق ما در صف نقصان نشسته از میان ما تا بر غم دل به بنی بر سعادت ما</p>	<p>تصا چون تیر بوده گشته در هر کمان از برای جان پاک نوباش بهشت زده غمی خاک با مومن گریه بوی تو دیدم نقصان ما را خاک تبر ز صفا خود همان شیش که کردی بجز اندر زنها ناگهان بنصیه شگافه مرغ معنی بر پر گریه تو از انکارت شد زبنت پاک</p>	<p>اشک خون آن گشته جمله دل ما ای خدا از شمس من تا گسلی آنما هر کی غمقا شود تا برکشاید ما کحل باد تا بیا بد زان بسعی آنما میکنند پیدا و نپسان جمله اضا تا با از سایه آن مرغ گیر ما دست شمس المومنین بر پای ترا حلی ما</p>
---	---	--	--

رمل مثنوی مخدوف عروض ماضی

<p>ای ز مقدرات هزاران بیدار عقل از عقلی بر آید روح روحی کم کند محب میگرد و دم در بر تو دلدار تو شده غار جان من رهبان عشق میکن چون عمامی بود بود اصل کنون ما</p>	<p>داده گلزار جالت جان شیرین ما چونکه طنبوری عشقت بر نواز تا را می تا بم فرق کردن از دم دلدار ما کرده به بیان مبارک پر نور این غار ما ای وصال موی شش اندر با این دار ما</p>	<p>ای ملوک ان جهان روح بر درگاه تو کز آب لطف تو نم یافتم گلزار ما دانا نوست جان را از جوای و چنان گر شود عالم چه غیر از غصه هجران تو ای خداوند شمس درین آتش هجران تو</p>	<p>در سجود افتادگان منتظر مرید کس سیمه خالی از گل سالها گلزار ما کز سرستی ندانند غم سر را و عار ما تخوتی دارد که اندر نگردد هر قار ما رنگ نور قبیت صد فرس این نار ما</p>
---	---	--	--

رمل مثنوی مخدوف عروض ماضی

<p>از فراق شمس من افتاده ام در تنگ عقل آواره شده دوش آید حلقه نبرد گفتش تو غم مخور با اندرون مردوا تا به بنی میتیت چون عدم بر زبند جمله قدر و جمله احسان جمله غم و جمله فر امران سوج اندر کنی چون بر بند زمین شمس تریزی چو بر کشف شد قلوب</p>	<p>او سیخ روزگار و درد چشم به دوا من گفتم گیت بر دریا بگردد گورا تا کند پاکت زستی مست گریه خیا روح مطلق کامگاری شمس اول آتیه گشته درستی شمشید در عجم او مرضی تو بگویی صوفیم صوفی نگویده می</p>	<p>گریه در عشق او خود چیست جان گفت آخر چون در آیم خانه ما از شست ما قبت بنی بکن تا عاقبت بنی شوی جمله عشق و جمله حسن و جمله لطف و جمله خلوت آن عدم نامی که هستی او جهاد از ز از میان لوری بنی بنفوز و شمع تو</p>	<p>خون جانم گریه بزیاد بود صد خونها می بسوزد هر در عالم آتش مردوا همچو شیر حق شوی اندر شجاعت نفا جمله بخشش جمله کوشش جمله مردی در نجا کز نیب سبج او کرده شایه مغت آسما نور شمع اندر آویزد نور اولیا نور حق حق تو بنشیند اقبال عطا</p>
---	--	--	---

رمل مثنوی مخدوف عروض ماضی

<p>ابهرت روحی طبعی زلزله زلزله صار روحی می پناه غارت حاجی در لم تن دل الی الی جان عشقت عین صی قدما بتبا ناز تا بسا</p>	<p>الطش قلبی هکت روحی ما لوتکاه صیر ریاده ا حواها رهت الاموال به نظر اموالها عین صی قدما و اکثرت اموالها</p>	<p>فراق شمع خمر عشق روحی جبره فی الهوا من لیسف الکوین بدخله لم نزل غم لایه لایه توی به اکت انظمت من بعد یکسان احوالها</p>	<p>طافی جوا هوا و تنسنت افعالها ان روحی فی الهوا من لایه لایه فی بحار الغرالا اقبال یو ما باها اتمنوانی امرا ان خلفوا احمالها</p>
--	--	---	---

آه روحی من هوا صدر کبیر فائق
 صاف و المونی بروحی زنی از کی
 جزا احسان سخی ما درو جان افقت
 مثلک ان افقل الیوم المخاص حره
 سیدامولا عزیز کالمافی امره
 فالت المرح انتی را اصطفا جمله
 از پی شمس ایستاین دیده گریان
 چشم ما گریان شود در بحر اوصاف
 هر چه می باید هم اکنون دیده گریان
 زیر پر گلین شسته ماه رومی بهره رخ
 دیده مادره ما بوسه دیده ان تیان
 شمس تبریزیست اندر رغبت لطف صفا
 ای سپرد ز بیم زندان شکران جانم
 بام خانه چون مجابست از شعاع آفتاب
 زمین چار و پنج شمش مردانه بگذر تا که تو
 جان حیات را چه دیگر است این تنگ کی بد
 شمس تبریزی از عشقت هر دو عالم بجز
 ایما اهل انوار اوس لعمرو ان شورا
 جاد بر کمال تقدیمه شمس لطف
 قد سکنه من حاشی بد هم کرم
 صحت تبریزی قبله او مشرقا
 لایبالی من لیسال شینا برده
 ایما اصاحین نه ایامه امسا لکم
 یا لها من سوره خط معرض عن فضل
 عین بجز فحرت من ارض تبریزیها

کل موج قالها فیه اردت اقوالها
 من بیان اکرمه مارات از لاسا
 ناولتها شریه صفتی لها احوالها
 ادقعتانی زدی لم تغننا احوالها
 شمس من مالک اذوق لها آمالها

یایس انفس اللقمن وصل فامیت
 ان روحی یفشع اللعینات فی الماشی
 اتحنی العشق الثقیل فی ضمیر ذریه
 غیر ان سید لجاوت لها الطافه
 جاد من تبریز مر بال بیفج بالودی

رمل شمس مخدوف اعروض انضرب

از پی آن آفتاب آنگاه چو باران
 رونما بد کشتی آن نوح بس نپان
 سر آن پیا کند از گلشن خندان
 چنگ عشرت می نو از دانی خاقان
 باز جیرانی گرفته دیده حیران

کشتی این نوح که بنیم نه گام
 بحر حیران رونمد در چهل ساحل رود
 شرق و غرب بین من بگلستان کین
 هر زمان شهره تی بنی که از هر گوشه
 جان سوزانده ان بان ای تیان

رمل شمس مخدوف اعروض انضرب

در پیش ما ندم مردان برهوانه گام
 با کلنگ عشق حق زوتر فرو کن نام
 در جهان روح با بی آن مراد دو کام
 آتش عشق زود زورشان این خلام

تا تو درستی مقیمی جمله نقشی جمله نام
 چار و کر چه آید آب آتش خاک جاد
 ای جویند از حوص پران هوای امان
 عشق او را دام داری جان در آل

رمل شمس مخدوف اعروض انضرب

و به مستقامت خج تا قاسمونا تو را
 لولت نمی جنج لیسال و نهار تو را

حرمک تصفر عشقا سنجی من ناره
 الف بد رحول بد رس سجد انوار

رمل شمس مخدوف اعروض انضرب

ساقه اشعلی لنور ساقه انقی اصلا
 به ما صرا شبا نامن جین و اتما
 اشرو او اخواننا من کاسه طوبی لنا
 منکره مستکبر حیران فی واد الود

ایها الساقی او رکاس البقامن حبه
 غیر الی لیدر النفلان فی ذاک الودی
 حصص الحق التقیق لم تغنی من فضل
 مغرض عن عین عدل مستقیم البقا

رمل شمس مخدوف اعروض انضرب

حین تکرانی کتاب العیب انضالها
 ثم لا یبصر منی اذ کفیر استقبامسا
 ان روحی افعلت منی قد شالها
 ان روحی ریه و شترت طلا لها
 اکتب روحی صباحا اذ عت ظالمها
 ثم فارت بعد صین من مقال نامها
 چونکه مستیبا نماید از پی طوفان
 پس برود چه بسا عالم لادریجان
 خار و خس کیان نباشد در گل کیان
 جام می رامی نهد در دست باستان
 گفته دل حسرت نوش شمشیر بیان
 چون صفای کوثر و چون شبنم جوان
 ره بدر نیست کن خم تقسرا هم نام را
 پنج حس شش حبت شد روح بی آرام را
 چند گره دانه گروی بتگر آخرو ام را
 وقت آما می برادرتا گزاری دم را
 چونکه خاص شاه گشتی روز با کن نام را
 استجا بوا بقینا دستگیر و امیورنا
 فی تیان حانیا و متقدروا دورنا
 طیبوا ما حولنا و تشر فواد بجزنا
 طال ما ینامرضا ینعی هذا اشفا
 مشکل صعب مخوف فیه احراق الدعا
 سوف یداناس من ظلماتهم نحو لفتنا
 طالب الامانی و سوا من یوم فکرنا
 ارض تبریز فدک الروحنا نورنا

<p>اگر از هر جسدان بوصول آید رسیدگی آن قهرام قاتلش در قامت تو گزیناند باز جاسی بوده بر ساعد خسرو بنام بلکه چون ای بیایک چون تالاب بجان پای خود بر خنج منی تو ازین سخن گویانکه</p>	<p>صد هزاران سر سر جان شنیدستی لا بچو چنگ از بر سر تو خریدستی ولا پای بندت باویت گریه پریدستی لا در هوای عشق آتش آرمیدستی ولا در کجا صد شمس الدین دودیدستی لا</p>	<p>از روی پرده با تو کشته بچون ازو زان سو هست عدم چون خاص غرضی در بنام پای بندت تا ندیداری تو چون لب قبال دولت بر گزیدستی لا تو ز جام خاص شامی نیا شامی لا</p>	<p>پرده خوبان هر روز دریدستی لا بچو او سپران چه درستی خریدستی لا از چنان آرام دلهما در رسیدستی لا گر ز زخم چشم دست خود گزیدستی لا کز دام شمس تریزی چشیدستی لا</p>
---	---	--	---

رمل مثنوی محذوف عروض لفظ

<p>با چنین شمشیر دولت تو زبونانی چرا ویردات را چون نظر از دید باقی رسید آن سیه جانی که کفر از جان بخش تنگ داشت او هم عیب بگیر تو با پوش عیب خود شمس یاران فرج باشد مثل شامی عشق تو</p>	<p>گوهری بانی و از شکلی فرومانی چرا دیوات شرمین شود از دیده فانی چرا هر ریزد بر تو تو شمشیر ایمانی چرا تو بر وار غیب جان نری میدانی چرا از برای شمس فرعی اهل رانی چرا</p>	<p>سیکند بر کز کسی اجزات را هر جا انگه او را کس نسبی نقد زستانه خاک تو چنین لرزان باشی او ساکت چون مستی بینی گویی آن من مستم شبه سخن چون شمس تریزی شامی شمشیر</p>	<p>چون نه مردی تو بلکه باز جانی چرا اینچنین بینی کند بر نقد کانی چرا آخرا و نقشیت جسمانی و تو جانی چرا دعوی و چون بینی گویی آنی چرا ناحی را اهل گویی شاه را مانی چرا</p>
--	---	---	--

رمل مثنوی محذوف عروض لفظ

<p>پرده دیگر من جز پرده دلداری جان با همچون گمان کی او خوشتر شد دل خیزد از عشق آن مسیح سست چون مثال فریم اندر بی آن آفتاب</p>	<p>آن هزاران یوسف شیرین شیر کج را صد هزاران آفرین بار بار گنجوار لاجرم غیرت برد ایمان برین ز ناز رقص باشد همچو زده روز شهاب کارا</p>	<p>یوسفان است که ز پرده نشان در نوای عشق او صد فو بهار سر آفتابانی ز شرق ز غروب جان عاشقان عشق را بسیار باز نیایدیم</p>	<p>غمزه خونی مست آن شه خار ما صد هزاران لبیلان اندر گل و گلزار ما زده ما آمد بر قصه ای روی رود یار ما چونکه شمس بین تریزی کتون شد یار ما</p>
---	--	---	--

رمل مثنوی محذوف عروض لفظ

<p>پاک کن آرایش آرایش خود را آفرینش را همی کن به تیغ لاله گر چه پوست جابه و گاه ملک نیجویی چون تولا این ت حاصل شد در کون مژده همین بیجا روبر را بر گیر ابراهیم گویی عشق از رحمت عشاق تنگ</p>	<p>تا شوی مقبل آن سلطان چه در گاه تا شوی صافی جان پاک لاله بچو او یک چند مسکن ساز قهر جابه بر این شستی خزان این کاو بار گاه پیش روبر از فلک تو روی اثر جابه کاندر کعبه نیایی گریه جابه راه</p>	<p>چند وار اندر خرابی جان و کمن گر زخ خونخ سنجابی برای آخرت توت جان هر دو عالم عشق تو حیدت عقل با عشق کاری نیست ز روشن کمن چون آن مردی گوی کردی هزار آدمی عقل با عشق کاری خود تو اندر کمن</p>	<p>تا شوی بازو پری بر پشته شاه را در غزای نفس بچاری انگن راه را اینقدر معلوم باشد مردم آگاه را تا چه خواهی کرد این فسون بی آناه را گر زنی بر فرق گردن خمیه خراگه را نزد شاهنشده چه کار او باش لشکر گاه را</p>
--	--	---	---

رمل مثنوی محذوف عروض لفظ

<p>شمس تریزی که سر زلفت از فیض جلد ایام تو رنگ آنه تویی محبان چرا</p>	<p>آسمان با جگهان چشم با تو جان چرا چون گویی جزو خدمت دستک نیند</p>
---	---

آفتاب

بانیالت خرد خرم میشود و خندان لبها تن همگیو پیر جان پسر کزین عشق او کو کی بر بان آن از روی زبون تر هر کجا میران بود آنجا امید گنج هست گیرم این خردنگان بار سرگین میکشند	میشود با دشمن تو موبو و ندان چرا جانش میگوید خرد از چشمه حیوان چرا گفت بز و کفر با زمین بیست کفان چرا کنج حق را می بخونی در دل بران چرا این سواران باز میانند از میدان چرا	بی خط و بی خال تم این عقل آبی می بود روی تو پیغمبر خیر بان حسن از دست هر کجا تخمی بکاری آن بروید محبت بی ترا ز هیچ بازاری ندیدم در جهان هر ترانه او فی و داد و دلا و آخره	چون بر بند آن خطت میشود خط خواران چرا جان تو میباید یار و با چنین بر بان چرا بر زودید هیچ از ریشه دانه احسان چرا جمله موزون است عالم نمودن نیزان چرا بس کن آخر این ترانه نیستش مایان چرا
---	--	---	--

رمل شمس مجذوف اعروض مضرب

چون چنین شامان بدیم کی بنم بی عطا در سر او زرم چون بان شراب لعلگون باد و ارم جلگی اسباب جاه و مال را بالش و مسند نهادم در خرابات آدم خدیشت شمس حق دین با کسارت ساقیا جام چو طایوس گردان کن گداز بزم شبه رواق می را غل کتاسوی گاه تو گیری بر دریا را از خودی	سراشان چون شنیدیم کی بانم بی عطا از کف ساقی کشیدم کی بانم بی عطا عشق انسان خریدیم کی بانم بی عطا	خرقه تن راز جان اندر سماع بیلا در هوای شان بدر من بیدکن پاوس خاشا نشان کم کن آن خدایک من کن	مست تا دهن دریدم کی بانم بی عطا هر طرت حیران دویدم کی بانم بی عطا چون من آن آتش بدیم کی بانم بی عطا
--	--	---	---

رمل شمس مجذوف اعروض مضرب

باده گردان چیست آخر و اوردت ساقیا تا چو طایوسی شود این هر ارس ساقیا تا ز چشمه میشود هر شرم چارت ساقیا چونکه بخود ترشتری گیرد کنارت ساقیا	ساقی کلنگ از می عقل ما را خارند کار را بگذار روی را بار کن سپاس تو شوی از دست بینی میش خود را بی کن از می تبریز گردان کن پای رطلمها	مست تا دهن دریدم کی بانم بی عطا هر طرت حیران دویدم کی بانم بی عطا چون من آن آتش بدیم کی بانم بی عطا کنج میخانه گزیدم کی بانم بی عطا تا بگرد و جمله می این خار خارت ساقیا تا ز کیوان بگذرد این کار و بارت ساقیا چون بگیری در بر حسین کنارت ساقیا تا بر و بار با می جنگ عارت ساقیا
---	--	---

رمل شمس مجذوف اعروض مضرب

در صفای باده بنا ساقیا تو رنگ ما بیکسیت می تو جان کن سوار راه ساقیان تبریز این انمی بیند که پس در هوای عشق شمس الدین تبریزی بن در میان پرده خون عشق را گلزار ما عقل گوید پامنه کاند زنا خیز خارت ای بسا منصور نهان اعتماد جان عشق کامس جان دل است کار تو آب و گلست در رگ و پی میرود چون نسی از زنا آنکه دستار از کبر است بیدار و بند	محوان کن تا بر هر دو جهان رنگ ما بچو یک گامی بود با دو صد رنگ ما میدود اندر عقب اندیشهای رنگ ما	باده باده بگمار از لطف خود تا بر برد و ار بان این جان تا تو بر طبل می از رنگ در طرب اندیشها خرنگ باشد جان گداز	در هوای ما که تا خفت پذیر و رنگ ما خون چکید از منی و چشم و دل آن رنگ ما از میان راه بگیرد این خرنگ ما مطربا در پرده عشاق هر دم جنگ ما عشق گوید راه هست زفته هم من بار ما عشق دیده را با بازاری و بازار ما عاطلان تیره دل را در درون انکار ما دیده را بگمار بس بطلوت دیدار ما عشق طالع میرود از یار و زار غیاث ما دانه دل خدتمی آورد در منقار ما
---	---	--	--

رمل شمس مجذوف اعروض مضرب

عاشقان! با جان عشق چون کار ما عشق گوید عقل را کاند تو ستایش ما ترک منبر با گفته بر شده بر دار ما عشق دزد و قشی در کار ما و بار ما هر زمان پیدا کند در هر زبان سوار ما شب بختیایا کرد و کرده بد او ستار ما	عقل گوید شجبت حد بیرون راه مست عقل بازاری ندید و تا جری آغاز کرد عاشقان! و کس ادور درونه ذوق ما گو زبان فطرت را کاند و جان خاشا نشین یار کو انیار کوشو و نامیست این همه ماه من غمان عرش می کرد تو پر نیز منند	عشق گوید پامنه کاند زنا خیز خارت ای بسا منصور نهان اعتماد جان عشق کامس جان دل است کار تو آب و گلست در رگ و پی میرود چون نسی از زنا آنکه دستار از کبر است بیدار و بند
--	--	--

دزسم گیسوی کافروش که داری را
شمس تیزری تونی خوشی زنده را

برگره کردن پاکانت چون تار را
چون برآمد آفتاب موشد گفتار را

غالباً کج سخن افشا کند در دهنان
همین خمش کج غار هستی را ز پای دل کن

چند بر لب میززم از خامشی مسار را
تا به بینی در درون نوشتن بگذارد را

رمل شمس مجذوب اعروض اضرب

دوش من پیام کردم سوی تارا
سینه خود باز کردم ز خماندوش
سویب گشته که تا طفل دلم خاش شود

گفتش خدمت سالی تو من این پناه
گفتش از من خبر ده بر خواره را
طفل خپد چون سببنا ندکی گوارا

سجده کردم گفت این سجده بدین شین
شهر صلیت بوده آخر ز اهل حاجی دل
طفل دل را شیرده مار اگر دشوار با

کو تباش ز زکند مرنگهای غاره را
چند داری ز عری این دل آواره را
ای تو چاره کرده هر دم صد چون بیچاره را

رمل شمس مجذوب اعروض اضرب

دردنارا در جهان در مان مبادا بی شما
هر چه باشد بی شما هرگز مبادا آن سن
دل ز جان آرد قیام جان آل عیام

مرگ بادا بی شما و جان مبادا بی شما
ز مهر بر سر و باشد آن مبادا بی شما
کاشی جان دران دوران مبادا بی شما

سینه با بی عاشقان جز از شمار من مبادا
نازکی نازین از حد گذشته آن این
شادمان گردد جهان هرگز نباشد این

ساتی عشاق کردن ز گس خانه را
گلبن جانهای ما خندان مبادا بی شما
آسمان منتهمین گردان مبادا بی شما

بشغوز ایمان که میگویی با و از بلند
عشق را دیدیم میان عاشقان ساتی شما
چون بقدر عشق شمس این تیزری شرم

باز در لاف کافرت کایان مبادا بی شما
جان ما را دیدن ایشان مبادا بی شما

عقل سلطان نهان آسمان چون چتر او
جانهای مرده را ای چون م عیسی شما

گزر تو آید بیان اعیان مبادا بی شما
تاج و تخت چتر این سلطان مبادا بی شما
ملک مصر و یوسف کفان مبادا بی شما

رمل شمس مجذوب اعروض اضرب

دیده محال کن لا و انگه به بین تیزری را
پانهادی بر فلک کبر و نخوت بی دیک
تو اگر اوصاف سخا می هست فردوسین

بی بصیرتی توان دید این چنین تیزری را
گر چشم سر بر دیدستی زمین تیزری را
از صفائی نور سر بنده کین تیزری را

هر چه بر افلاک رو نیست از بر شرف
روح حیوانی کجا عقل شب کوری کجا
نفس تو عمل همین و تو مثال سامری

رخ چو زر کردم بگفتم کان مبادا بی شما
می نهد بر خاک پنهانی جبین تیزری را
با همین دیده کجا یعنی همین تیزری را

همچو دریا نیست تیزری از جواهر فردوس
گر بدان افلاک کین افلاک گروست از
چون در حق را نه بینی مرغ کی بینی در

چشم دیدار دو صد در همین تیزری را
دافروشی هست نبات غیبین تیزری را

گر نه چشمی ترا من گفتمی بهر مثال
چون هر دو جانان روح قدسی جانان

جوهرین یا زردین یا از زرین تیزری را
چون بدانی تو بدین پای زمین تیزری را
پس چه گویم با تو جان جان این تیزری را

رمل شمس مجذوب اعروض اضرب

درد شمس المین بعد مسایه در مان ما
دوزخ جان بخش او بنشیند جانها هر ما
خوش خوش اندر بجای پایان غوطه خویم

بی ستر سامانی عشقش بود سامان ما
کشته درستی جان هم سهل آرم سامان ما
تا ابد سری نیابد این هر دو سامان ما

آن خیال جان فزونی بخت سازنجی
صد هزاران چو باد حسن او حیران شد
شکر از در که جمله چشمه حیوانها

هم میر مجلس و هم ساتی گردان ما
کاندرین جا کم شده جانان مل حیران ما
تیره باشد پیش لطف چشمه حیوان ما

شرم دارد جانان فلک تا سجده آرد و شای
پس با آمدنیش غمی که برش چون میکل
تا بناید خدمت محترم جان شمس درین

پیش چشم مست مخمور خوش جانان ما
پس جان عقل کبشاید سر شریان ما
از قباد و سنج و اسکندر و خاقان ما

دیر گیرد عشق را از غصه این عقل درون
درد بان عشق ریزد خون او را بر درون
تا ز خاک پایش کبشاید در چشم سر نصیب

تا گمان گیرد گلوی عشق آدم شان ما
تا در داند روح را از دست دارو شان ما
تا به میند حال آخرین اولیان ما

شکر آن را سوی تریز مغلز روند
 و در آن جان جان با اقان خیزان کقیبا
 صد هزاران یوز از سنش در چرخ
 جان پیش صد هزاران روح هست نیت
 عالمی کرده خراب او از برای کینه
 زانکه ستان خار جادو او نیندیز
 ترک هندوست و بستی همیکه در دوش
 بازوست چه گر بگرفته آن نهنگ ترک
 ترک را تا می بسر کایان لقب دادم
 چون پدید آمد ز دوران فتنه جانهای
 وان مغان خراباتی از ان دیوانه تر
 صبح گشته نیم شب آواز داده موزان
 دولتی همایه شد همایگان راه اصلا
 آن دور آتش نماید چون می بود
 چون سمن در ویسای آتش باشد تها
 رخ تن دور از توای رحمت جانهای
 عافیت با و امتت را ای تن جان
 رخ تو بر جان ما با و مبادا برنت
 ساقیا در نوش آور شیر و عقود را
 سوی شورستان و ان کن چشمه آب حیات
 باوه چای باوه پیمان خود را آبه
 هم بزین بر صانیان آفت و در دنگیر
 بر نشان چند آنکه با افشاند گردیم
 همچو آب دیده در خود آفتاب ماه

رمل شمس مجذوب اعروض و ضرب

مست آمد باکی جام پر از صوف صفا	جام می میخیت ره از لکه مست مست بود
تا لیکه زندگای پیدا و پنهان تا کجا	جان پیشین در سجود از خاک به پیشتر
راحتی کان مست بیرون از صد و هفتاد	جیب با ننگانته آن خجیشتن با زبان
در خار چشم مستش عالمی گشته خدا	هو شیاران سر فکنده جلگی از بیم ترس
چون ثنا گوید کا قاندا ز دست می	من خنجاگر از وفا جستم که نخواهم شور
چون در خصم خونی طمد دل در فزخ سزا	گره پای چه گر افتاده چون آذر آن
هر دور در رود قناده پیش آن مری	یکسوم پر کشته شاه و داد ظالم ترک
بر رخ هندو نهاده و اع کین کفرست با	آن یکی صوفی مقیم صومعه پاک شده
جام در کف کرد سر در چون شمس الضحی	ترس جان صومعه قناده نماند میانم
بر شکسته خمها و در شکسته چنگ و نا	خیر و شر و قمع و ضر و خوف در جان

رمل شمس مجذوب اعروض و ضرب

زین پس با خود نماید بوالعلی و بوالعلا	عاقبت از شرق جان تیغ ز چون آفتاب
همچون آنکه آتش موسی برای ابتلا	اصلا پروانه جانان قصد آن کش کند

رمل شمس مجذوب اعروض و ضرب

چشم بد دور از توای دید بنیای ما	صحت تو صحت جان جهان ستای قمر
کم مبادا سایه لطف تو ز بالای ما	گلشن رخسار تو سر سبز بادا تا ابد

رمل شمس مجذوب اعروض و ضرب

در صبح آور بکستان جوار آب بود را	یک بیک آب فلکن جمله تر ز خشک را
چون گل نسیرین نهد از جانم فرسود را	بیلان مست گردن طریان اشیر گیم
کوری آن حص افزون جوی کم پیود را	می میاور آن بیا در که می از در جوش
هم بخور با صوفیان بالوده بی زود را	هر صبا می عیداریم از تو خار صبح
تا که هر قاصد بیاید در فنا مقصود را	آن بی کانه جیل بندت قصد عمل
چون ایازی دیده در جو هستی محمود را	شمس تریز بر آ از چاه مغرب شرقی

رمل شمس مجذوب اعروض و ضرب

کز زمینش می برود ز گرس و گیان ما
 خاک همیشه مست چش او میکوفت با
 عقل دیوانه شده نعره زنان که مر حیا
 دل بک مانند گاه و رویا چون کور با
 پیش او صفحا کشیده نه دعا و نه ثنا
 پیش جام او بدیم مست افتادم ز پا
 مقرون در جرم گشته جان سپارتن خدا
 وز نهانی یک قبح میگفت نه در ایما
 دین مقدر در خراباتی نهاده رشتما
 می کش در زار بسته صوفیان با پا
 جمله را سیلاب برده میکشاند سوی لا
 ایها العشاق قوموا و استعدوا للصلا
 آنکه جان محبت او را در خلا و در طا
 چون بی گنفتید اعل در پرید اندر بلا
 هر که دارد در دل جان نیندیشد و لا
 صحت جسم تو با و ای قمر سیامی ما
 کان چه آگاه است سینه صحرای ما
 تا بود آن رخ تو چون محفل جان آرای ما
 اندر آتش امتحان کن چو با وجود را
 تا که در سازند با هم نغمه داود را
 آنکه جوشش وجود آورد هر موجود را
 که کرم بر می نشانی باوه موجود را
 زان می کوروشنی بخشد دل مردود را
 همچو صبح کور آرزو بخشه مغود را

ز جان کیش آدمی

سکه ز خسار با جزر مبادا بی شما
 این هائی که فخر کرده است در میان شما
 روز من تا بید جان در خیالش بگریه
 هر دوه یعنی دو کون از بوی زلفش گفت
 جری جریه هر گره اجام آتش میم
 بی شما هر موی ما که سوز خسر شود
 جان شمس المین تیریزی بویست

در تک دریای دل گوهر مبادا بی شما
 جزین شعله آذوب مبادا بی شما
 گفت ریخ صعب من خوشتر مبادا بی شما
 در دوه این چاکرت حتر مبادا بی شما
 کین جگر را شربت کوزه مبادا بی شما
 نسوی شانه نشه و سحر مبادا بی شما

شاخای باغ شادی آتش تلی زده است
 دیدش بیار جان انگشترش خوبی خوشی
 جان شما و جلد خلاق نقشهای آوزید
 چشم را صد پند نور از بجز و پراز تو است
 صد هزاران سر فرشته از پی جام است
 با فراق شمس تیریزی می خنجر کشد

شک بادا بی شما و ترس بادا بی شما
 بین گوچون نیست میوه مبادا بی شما
 نقشهای آذوب مبادا بی شما
 ای که هر دو چشم را یک پر مبادا بی شما
 عقل گوید کان میم در سر مبادا بی شما
 دستهای گل سحر خیز مبادا بی شما
 مستی ما از می و ساغر مبادا بی شما

رمل مثنوی مجذوب اعروض و ضرب

ساقیا گردان کن آخر آن شرفها
 ذرو مانع اندر بیاید فخر صافی در مانع
 عقل و تدبیر صفات است چون تارگان
 تن چون کشتی جان جوانی در چون کفشگر
 سیف حق کشت شمس چون در دست حق
 شهر تیریزیت آنکه از شوق او مستی بود
 سهرورد کن از روی جان عشاق را
 چونکه ابراهیم باشد و شکر عاشقان
 قلبه جانها در آنجا پشت پادشاه
 چون پدید آن شاه ما بر زشته بندگی
 پارای آن در شبکه سبز تازه شد
 آنکه در پیش از پیغام نهانی رسید
 شاه نسبت آن خداوند دل شمس در
 در نه از تشیع و ذاریا جانی بر کن

محرک مهب تمام را بر دران این کلاه
 در زمان بیرون کند جلا هستی باوت
 زان می خوشیدوش تمحون صاف
 راز در شاه کی دارم هر شکاف
 مر با آن سپین را در مریا

ای که کز قوت و طبع روانی و طرب
 آن می که ز ظلم و جور کافر بیای خوش
 جام جان پر کن از آن می بنگر از
 روح ناری از کجا و از ز نور می خبر
 اسپ حاجت های شتاقان بدو اندر

بر کند از پنج این سستی چو کوه قاف
 شرم آید عدل در او دین با انصاف
 تا کشاید چشم جانت بنید آن اطاف
 آتش غیرت کجا باشد دل حراف
 ای خدا خالق مکن این بیرون کاف
 که خبر گردد به سر سراد اسلاف
 جان نوره مر جان طاعت اتفاق
 نقشهای ست میشد دنیا و اتفاق
 چون بدید می بنا که ماه خوب اتفاق
 چشم کس بگیرد بنید با اتفاق
 آنچه خواهد کردوست و منت قاق
 زود از لذت شود شایسته مر اتفاق
 بچو گری می گران گشت بر حلاق
 خرق عادت بود از لطف این محراق

رمل مثنوی مجذوب اعروض و ضرب

در صبحهای شاه آگاه کن نساق را
 سر بریدن کی زبان اردو لاساق
 نگ خمایی زبان گفت آن دو ات
 در آن از شکلی که نومیدی شوق
 کاسخه دست شه بر آرنیست محراق
 مست آن باشد شخو اهد عه اطلاق
 کش مکان تیر شد آن چینه رواق
 از فراق حدیث آن شاه من خاق را

از عنایت های آن شاه حیات انگیز
 طاق ایوانی بدیم شاه در روی چاه
 سرگشتی باز ذوق مستی و نقل و سماع
 شاه مادستی بزوشکت کج را چاه
 جامه جانی که از آن جصا شش شسته
 بوی جاش چون رسید اندر تخیم سر کجا
 ای خداوند ابدای جان تو در بوم کجا
 پرده صبرم فراق با پارت خرق کرد

از عنایت های آن شاه حیات انگیز
 طاق ایوانی بدیم شاه در روی چاه
 سرگشتی باز ذوق مستی و نقل و سماع
 شاه مادستی بزوشکت کج را چاه
 جامه جانی که از آن جصا شش شسته
 بوی جاش چون رسید اندر تخیم سر کجا
 ای خداوند ابدای جان تو در بوم کجا
 پرده صبرم فراق با پارت خرق کرد

از عنایت های آن شاه حیات انگیز
 طاق ایوانی بدیم شاه در روی چاه
 سرگشتی باز ذوق مستی و نقل و سماع
 شاه مادستی بزوشکت کج را چاه
 جامه جانی که از آن جصا شش شسته
 بوی جاش چون رسید اندر تخیم سر کجا
 ای خداوند ابدای جان تو در بوم کجا
 پرده صبرم فراق با پارت خرق کرد

رمل مثنوی مجذوب اعروض و ضرب

شمع کی دیدی گردد ز نورش شمعها
 از برای ستاعش بر کشاده سمعها
 مر حوا از ذکر نام شکرش منعمها

شمع چون ریخ بر فزود اشک نیدر رخها
 نا امیدانی که از ایام دی فسرده
 شمس درین صدد خداوند خداوندان

شمع کی دیدی گردد ز نورش شمعها
 از برای ستاعش بر کشاده سمعها
 مر حوا از ذکر نام شکرش منعمها

شمع کی دیدی گردد ز نورش شمعها
 از برای ستاعش بر کشاده سمعها
 مر حوا از ذکر نام شکرش منعمها

کلمات شمس تیز
 بیان
 در
 کلمات

<p>یک نظر باد از او برابر برای زحما یارب آن سایه باد از برای طعنا</p>	<p>جان صدیقان گریبان دریدار سنا تخم امید کی گشتم از پی آن کتاب</p>	<p>چون بدان آمد که مرصفا نیاکان بود سایه هم لطیفش جسم مارا جانهاست</p>
<p>مرصفا در راه جی من لیلته او شستنا یا خیال الوصل روحی غنما شستنا</p>	<p>یا حبیب الروح این الملتقی او شستنا مانا مولی سوا که طلال فاشستنا</p>	<p>طلال مایینا بلا که یا کرامی دستنا لیس نیفی غیر که قد طلال ما حرتنا</p>
<p>کم زنی نبی و جنت آثار او شستنا چرخ شایه جای تو را عشق صدر المنتنا</p>	<p>رمل مثنوی مخدوف اعروض و ضرب جز بیلت خواب بیند یا جای کلیم</p>	<p>یا فراق اشبح شمس الدین من تیزنا عقل دریا بدتر یا عشق یا جان صفا</p>
<p>جان اخذ نوره از شوق او شوقنا کز سر موسی بر جنبش بی حجاب آمد با</p>	<p>رمل مثنوی مخدوف اعروض و ضرب کز خدا بر شمس تیزری بطور آرد صدا نور باد و جان قناده مرصفا مرصفا غیرت عشق خدا آتش زنده در دگر کون</p>	<p>طور موسی بار با خون گشت در روی شست از روی صد هزاران پرده جنبش نماند</p>
<p>غاشیه شمس تیزری کشیده و شوما تا کشد در پای عشوق طهر صیاح را</p>	<p>رمل مثنوی مخدوف اعروض و ضرب اطلس و صیاح با فدما عشق از خون گل عشق معراجیت سوا بام سلطان جمال</p>	<p>سجده تبریز را در خم شده سرودی غمزه عشقت بدان آرد یکی محتاج را</p>
<p>از رخ عشق فرو خوان قصه مواعج را بندی ترکی میا منوان ملک تغلج را</p>	<p>رمل مثنوی مخدوف اعروض و ضرب بله بلان تا نگیری ریش کوه در زبر گره علم حال فوق قال بودی بکی</p>	<p>دردل عاشق کجا یابی غم پرده جان زندگی ز آرد نیتین آرد چو میوه آرد خست</p>
<p>بنده اعیان رخا خواجه نسج را بر چنین خانی چه چنین خورده تاج را</p>	<p>رمل مثنوی مخدوف اعروض و ضرب ای که میرخوان بغیر این خانی شدی بس کن ای بلبل عشقتش نوا با منیر</p>	<p>کز غلاطون گستی از روی عاشقان بچو فزین کرد مستوخ به بر نعل شام</p>
<p>پیش بلبل چه محل باشد هم مواعج را در بابی نغزانی بس لطیف خوش لقا</p>	<p>رمل مثنوی مخدوف اعروض و ضرب جمع گشته سایه اطمان با خورشید یک اندر محوستی شان یکی صد گشته بود</p>	<p>عاشق را آشفته گوید شهرالشفقت چون پیانی که عشق این غبارت تاراج را</p>
<p>از هوای صل او در چرخ دام شد سما پای همت را فنا بنهاد بر فرق بقا</p>	<p>رمل مثنوی مخدوف اعروض و ضرب از وفا و از صفا بود عقل را همی کو باشد هر که او را در تو تو بکنند</p>	<p>من چو موسی در زمان آتش شوق لقا کوه طور و پشت صحرا از فروغ نور او</p>
<p>جمع اخذ در انکمال عشق او گشته روا مست و محوست آنجا پدید آمد سنا</p>	<p>رمل مثنوی مخدوف اعروض و ضرب از وفا و از صفا بود عقل را همی کو باشد هر که او را در تو تو بکنند</p>	<p>رویهای عمران از جانش تا بها چون خاک برتری سبقت بر برای نوا</p>
<p>کز برای آن صفا تو داشت به سب و وفا شاه شمس الدین که هستی نور پاک</p>	<p>رمل مثنوی مخدوف اعروض و ضرب از وفا و از صفا بود عقل را همی کو باشد هر که او را در تو تو بکنند</p>	<p>مطرب آنجا پردا بر هم زند خود نور او چون نقاب روی او با و صفا اندر</p>
<p>ان کی زنی بود از شایه سنا نور آن چون سبیل شمس تیز نا قنا</p>	<p>رمل مثنوی مخدوف اعروض و ضرب نور آن چون سبیل شمس تیز نا قنا نور آن چون سبیل شمس تیز نا قنا</p>	<p>چون صحنه دید ز من سبیل چو کمال تا بدیم از برای این جهان صفت</p>

در مجموع

<p>بسم خلیل گشتم ز دوش آن توان لاجرم</p>	<p>هز زمان نامی بریم از جور و جفا</p>	<p>گشتم ای سر توبه کردم توبه بارار کمن</p>	<p>گفت بلس هست پشت تا پستی توبه بار</p>
<p>رمل مثنوی مخدوف العروض و المضرب</p>			
<p>مر ترا جاسی برود آن موج در بای فضا در جهان صحرای شمس مطلق کمان تا گمان گروی بخیزد زمان سوخو فضا زود زبیرا تو ز تخت سجد کن از کوه کمان</p>	<p>در با دید جان را از نزار و نزار در حیم محو باشی پیشوا و مقتدا گر ترا دهمی نبوده در طریق ما در آ آن شعاع شمس درین شه سوار صفیا</p>	<p>لیک بی آسیب طابت بر صفای سینه در دیدهای کور در رویت نیار و بنگریت شعله های نور بینی در میان گردن در کسی منکر شود که در چین او نگر</p>	<p>بی تو داد و داغ هستی را بی نشود نما تا که نهد و بداش از ششع آن کبریا مهر گرد و نور تو از پر تو آن شعله با تا به بینی داغ فرعون بر آنجا قد طغی</p>
<p>رمل مثنوی مخدوف العروض و المضرب</p>			
<p>مومنان را خواند خوان کلام خدا در جهای پاک از صلح آمیز و بهر ز دانی خاک گریه ز گشتندی یکی در ظروف در حروف و در غوغ و در غوغ هست بی صد این طارگر گویم زنده تا نگردد جمع لشکر کی بری کاری سر</p>	<p>پس با صلح شان اذن بهم کی خدا قطر چون جمع شد جوی شود زرت ای کی شدی خانه کمان ای جان خود سرا در سیاه دور سفید و در غول و در غنا به هیچ بنود آخر این انیک دیده بر کشا تا که هم را بان نیایی خوش نباشد ترا</p>	<p>جنگ باشد کار دیو و صلح کردار ملک جله یک کردند پیش تا بهم جری شتو صد هزاران پندین نیک بد بنگر چنین جله اجزا اند کشته جمع اندر یک دیگر چون ز جمع خاکها آمد چنین بنیاد اجماع رحمة فرمود آن صدر رسل</p>	<p>کم نگردد از جبینش داغ و فرین خدا صلح را باید گزین تا بیا بد جان صفا بعد از آن از خون شمشیر ار بند از فنا در جریر و در حصیر و در بساط و در عبا بی عدد و اجرام هستی از زمین از سما پس جمع ره جا بنگر چا کرد و چا تا شوی در بای من کش نیامد منتها</p>
<p>رمل مثنوی مخدوف العروض و المضرب</p>			
<p>خورد دست شه خور دین مرغ خوش نثار رسته گرد زین قفس آن طوطی طیار ما در بزندان با تو ایم گل بر وید خار ما</p>	<p>هستی تو فرود مستی تو عار ما خود شناسد جای خود داغ زیر کسار ما از تو شد باز سفیدی زاغ ما و سار ما</p>	<p>احمد و صدیق تواند در دل چون غار ما بعد با پیدا شود اندر زمین آش ما بس کرج و دیگر گلو کین بس بود گفتار ما رونق گفتار ما فی زینت اشعار ما</p>	<p>فرض سنت نیست الا دوستی تو مرا احمد و صدیق تواند در دل چون غار ما بعد با پیدا شود اندر زمین آش ما بس کرج و دیگر گلو کین بس بود گفتار ما رونق گفتار ما فی زینت اشعار ما</p>
<p>رمل مثنوی مخدوف العروض و المضرب</p>			
<p>با شمس الحسن بنی الناس یا نور الدجی فی عبار نسله کحل تجلی عن عی ابشری یا عین من اشراق نور شامل ایها الصالحین فی ایامه تعشاکم</p>	<p>انشاء الله تعالی بنی شمس الضحی فی عیون فضله الباقی الضلال للظلم ان فی موتی مناک و ولد لایرتجی</p>	<p>کا و رب العرش یعنی حسنه من نفسه نوره یهدی الی قصر رفیع آمن لینتی دیا آخر و میتانی فیسه</p>	<p>غیره منه علی ذاک کمال المنتها لا ابالی من ضلال فیه لی هذا لمدی ما علیک من ضریر سرمدی لایری</p>
<p>بجز رمل مثنوی مشکول سالم تقطیبه فعلات فاعلا من جملة فاعلان</p>			
<p>بستان زمین شرابی که قیامتت کبر پس از آن خدای آنکه کجاست شمارا چو چنان شوم گویم سخن تویی مسایا</p>	<p>چه قفج و تماشا که رسد ز جام اول تو اسیر بود رنگی بشال نقش شکی تجیح گران برین بگذارم خوشترین ده</p>	<p>دو بش نمود با شد حکیمه صفت سوم بجی چو آب چشمه زورون نگذرا بگر که از خارت نگران شدم ببالا</p>	<p>دو بش نمود با شد حکیمه صفت سوم بجی چو آب چشمه زورون نگذرا بگر که از خارت نگران شدم ببالا</p>

بجی

نگران شدم بدانسو که تو کرده مرا خو
 چه شود اگر غلامی بچشد رجوع بجا
 جز شمس و شبنم شمشاد و زهره
 بروید ای حریفان بکشید یا رمارا
 اگر او بوضه گوید که دم زگر بیام
 به مبارکی و شادی چون نگار من بر آید
 بروای دل سبک پریمین بد لبز من
 نشان بطف و احسان بمیان گلستان
 شهت شمس و نیم تحقیقت یقینم
 چه مرابوسوی زندان بکشیدن زبالا
 هم که کس خاص جوید ز برای جس من
 نظری بسوی ایشان نظری بدرد و نوا
 بدو بچشم و دیده سو هر که دید او را
 من از آن تران شنیدم که اگر کسی بیاید
 نخل ز وصف رویش بخداد این منبدم
 چینی که تا قیامت گل او بسیار باوا
 بدو چشم از او چشمش چه پیام است
 نه قرار ماندن دل بدعا و او زاری
 بگدازان سنگ گبستگی زهره
 بعضای جسم منگر که بریزد و بسوسد
 که توام این دونا خوش بجا و خوش آمد

که روان باد آن چو که روان شد زوریا
 بشود و دلش ز جامی چو جبین تو مطرا

بخوان ای نگارین کبشای چشم زین
 دو هزار عیب باشد ز شمش نوید بشند

رمل مثنوی مشکول سالم

بمن آوید آنز صنم گریز پارا
 همه وعده مکر باشد بفرید او شمارا
 بنشین نظاره میکن تو عجب بندار را
 برسان سلام و خدمت تو عقیق بی بها
 دل عاشقان حیران بکشاکف عطارا

بشبانهای شیرین تر از ناهنج زین
 دم سخت گرم دارد که بجاد و جانی افسون
 چو جمال او بتابد چه بود جمال خوبان
 بر شاه روزنهانی برسان پیام جان
 چو تو شاه عاشقانی می عشق سپیدی

رمل مثنوی مشکول سالم

ز دفتران حضرت بشدم غریب تنها
 چه روم کجا گزیم برون چو یار اینجا
 نظری بدان تما نظری بدین تماشا
 ز چنین شکرستانی برسد چنان تقاضا
 اثری ز نور آن منبر سے کنید بار را

بمیان جسنگه تری مرا قرین شد
 که بغیر کنج زندان رسم گنج خلوت
 چو بود در بیت یوسف زرد کسی چو از
 چو بدین گهر رسیدی شد که از کرم است
 خورش ز رشک جانمانه رسد باه و ختر

رمل مثنوی مشکول سالم

صنمی که بر جالش و دوجان تار باوا
 که چشم از پیشش رخس و پر خار باوا
 که بخون هست تشنه که خدش یا باوا
 تو حلاوت نمش بین که سیکه هزار باوا
 بخار جان نگر که خوش خوش عذار باوا
 که توام ندگانت بجز این چنار باوا

ز پگاه میر خوبان بشکای خلیل
 در زاهدی شکستم بدعالم و نفرین
 تن من باه ماند که زهر میگرداز
 چه عزت در جان جهان ز کس پیش
 تن تیره بجز زانمی دوجان تن روتان
 به شمس و من بین راه زمیان کنار میگیر

بحر رمل مثنوی مشکول سالم

گو صغای ای جان کن کنار است او را
 تا شنیدم هوس آب کنار است او را
 جز نیت تم و قید چه کار است او را

چون صبا شیفته جان از سر کوشش نبرد
 در عیش نشود یارکش ملک ملک
 نسبت مبرخ خور ز خرد بی تعلیست

به رسان تیغ پیایی ز شراب خرم اعلا
 دو جهان پدید باشد چو درون شو مصفا
 به بعد ازین نخواهم ذوقی ز جام
 بکشید سوی خانه ز خوب خوش تقارا
 بزنگره بر آید و بزند او هو ارا
 که رخ چو آفتابش بکشد چرخ امارا
 بر عاشقان بیدل بنده آن می صفارا
 رخسای زعفرانی چه کنند لاله ارا
 ز لبان نبات ریزد بر روز ما عمارا
 که فلکند در دماغم هوسش هزار ارا
 که نشد بغیر آتش دل انگبین مصفا
 بمیان جسبتان گل خاصه یوسف ما
 بنی قدم چو موسی گندی ز رفعت و ارا
 که چو ماه او بر آید بگذارد آسمان ما
 چه بر ذاب دیدار زهر مشک ستا
 که بتیر غمزه اول دوجان شکار باوا
 که برو که روزگار است همه بقیر باوا
 دل من چو چنگ همه که گست تار باوا
 چو دوست تو خورون تر و پر زنگار باوا
 که بر غم این دونا خوش ابد باوا
 که میان عاشقانت همدم کنار باوا

چو از راهی شیرین به نماند ای گلشن

هر که بر کوی غمش راه گنار است او را
 بجز آه دل آشفته که بار است او را
 پیشش از راه لافید که عار است او را

طائران درم کعبه کجایش ز پر زهر ای بر دیده بنا خوست بماند گیا	رمل شمس مجنون مخزون مهر و من و ضرب چون اینست نمک خواو بر ز خواو میا هر گرانیت نمک گره نماید ضدت		شمس اکیست برش تا چه شمارست خدمت او بحقیقت هر روزت بریا
بروای غصه می زحمت خود کو تو کن رو ترش کن که همه رو تر شتا انداختا	رمل شمس مجنون مخزون مهر و من و ضرب کوش تا نخوری از کف هر کور عصا رونی جوانه بنایی سجوزی زخم قفا		باوه عشق بیازو که جانت بریا لته در ساق بر چ و کتره و شرکون بریا
ز غصه ان برنج خود مال اگر مه روی تا که بشیاری با خویش مدار مسیکن	چونکه مرست شدی هر چه که باو ابادا کین چنین جیح زلفه ست چنین ابره ما		چونکه بر کار شدی بر چه در قص در آ سلم الله علیک ای مومنه پاره ما
گره آن نقطه چو پر کا بری زن چینی سلم الله علیک ای مومنه تو خوش	سلم الله علیک ای مومنه می المومنه سوی ما عشتما نمت بسوی تو گدا		سلم الله علیک انفس سفلی و عللا هیچ سودی نه کند چاره لاجل لا
مه و خورشید و معانی و فلکها و عقول ما بعد یوزه حسن تو زده آه ایم	ماه را از رخ بر نور بود وجود سخا دل من تن ز دروشت بیفکند لوا		پیش ماه تو میگفت مرا نیز هما پیش هر مختصری لب بجکایت کشا
غیرت لب بگزید و بد گفتمت تا آنچه پیش است اگر جمله بماند شما	رمل شمس مجنون مخزون مهر و من و ضرب می بداند جهان را که در نوبت جا هر آن تیر یقین ست نشاند شما		روز و شب خون زره دیده نشاند شما هر او در دل خود از چه نشاند شما
دیده مل بکشاید نکو در نگرید اگر از قوس قضا تیر اجل پیش آید	گور با را نگرید ار بگماند شما جان خود را ز پله زمر مانند شما		تا بکشاید نکو در نگرید تا بکشاید نکو در نگرید
همچکس نیست که این را در درویش جدد با بدی پی دین سزای دنیا و دین	توبه را تو به بسازیدی صدق توبه را تو به بسازیدی صدق		تا بکشاید نکو در نگرید تا بکشاید نکو در نگرید
شمس تبریز چو خورشید بر آمد بجای که برسد جز تو خسته در بخور ترا	رمل شمس مجنون مخزون مهر و من و ضرب ای مسیح از پی پرسیدن بیار با گستران بر سر او سایه احسان درضا		شمس تبریز چو خورشید بر آمد بجای شمس تبریز چو خورشید بر آمد بجای
آنکه خورشید بلا بر سر او تیغ زد آن دینی را که بعد شیر و شکر پروردی	دست خود بر سر بخور نه که چونی این قصه صدی پنج هزاره شده است		از گنا هوش به بندیش بکین دست یک زمان لطف بجز غصه که نمیت سزا
قوشفانی چو بیانی خوش درو بخانی همه عالم چو تن اندو تو در جهان	تا تو بر داشتی دل زمین و مسکن من به طبعیش چه حوا که کنی ای آب حیات		بند بگست و در آمد سومن میل بلا از جهانجا که رسد در در جهانجا ست دوا
جز ازین چند سخن در دل ز بخور با تا به بندین خوب تو نگویید بخدا	ای تو سر شمشیر حیات چکان شمس تبریز غمش نیست که گویند دست		جوی با خشک شد آن آب ازین بکشا هست گویند این نطق بر بدیش گویند
ای تو آب زندگانی فاستقنا بجز رمل مسدس مخزون مهر و من و ضرب ما سبوا بے طلب دروه ایم	بجز رمل مسدس مخزون مهر و من و ضرب ما سبوا بے طلب دروه ایم		سوی تو ای خضر ثانی فاستقنا سوی تو ای خضر ثانی فاستقنا

۱۹۹

ماهیان جان مازنهار خوا
 درستان خسروان بشنوه ایم
 نیم عاقل چه زنده با عشق تو
 ایها الساقی اور کاس الهوی
 آنچنانم مست جام عشق سگ
 مانده در ظلمت آباد نجومی
 جان ازین ظلمت سر بریون فلکین
 روزی منکم ایسکم عندکم
 پس بگریید آنکه باشد بی خبر
 ای جالت مطلع نور و ضیا
 زنده گرد و مرده صد ساله باز
 مردگان پارچه بودای فقیر
 یافته از لطف آن جان بخش پاک
 از عدم تنها شده بی ماومن
 هر چه میگوئی از ان محبوب گوی
 وز هوای جان پاکان بی خبر
 از و رای سر دل بین شیوه
 عاشقان را دین و کیش دیگرست
 جان شده بی عقل دل از کس دید
 پرده دار روح ما را قصه کرد
 مرد خود بین غرقه شیوه خودست
 از کی آتش بر آوردم ترا
 از دل من زاده همچون سخن
 تا نیفتد بر جالت چشم بد
 ای گفته در و لم اسرار با

از تو اے دریای جانی هفتتا
 تو فزون از دستانی فاستقا
 تو جنون عاقلانی فاستقا
 از ره بگرد آمده و آورده ما
 در گمان و وسوسه افتاده عقل
 کعبه عالم ز تو تبریز شد

رمل مسدس مخدوف اعروض

کز میان بر خیزد این ما و شما
 نور خورشید از کجا تو از کجا
 تا بر آید آفتابت در سرا
 سر بر عالم پرست از نور چشم
 فی الهوی شیا سوا کم هر کس
 باب فیض الله بازست ای پدر

رمل مسدس مخدوف اعروض

از جالت عشق بانشر و نما
 گرز انوار است بیاد یک ضیا
 آنکه چندین سال و چندین قرنها
 از تجله عطا گنج بقا
 در وجود آورد شان لطف خدا
 آن صبیب خاص بے روی ریا
 مرغیس دون ناکس از خطا
 ای دو عالم را بطفت اقتحاح
 از عطای سبکدانت ای کیم
 رفته زیر خاک بوسیده بین
 خوش خرامان شو بسوی باغ بین
 بر چه ای عارت چو ارباب طرب
 بلبلان افغان ز حال خود کنند
 شمس تبریزی بر آب چسبند

رمل مسدس مخدوف اعروض

اصل و فرع و سر آن دین شیوه
 زمان پری روتازه آئین شیوه
 زمان صنم بی کبر و بی کین شیوه
 خود نه بیند مرد خود بین شیوه
 دل نوج چن پست از چین ضمیر
 از وفا و مکر گوناگون او
 شیوه از جسم باشد باز جان
 شمس تبریزی جو انم کرد باز

رمل مسدس مخدوف اعروض

چون سخن آخر فرو خردم
 گوش مالیدم بیا زدم ترا
 بامنی وز من نمیداری خبر
 فانم اقبال جوان شدنا چو دا

رمل مسدس مخدوف اعروض

عجز خود را از مغانی هفتتا
 ز آنکه تو فوق گسا فی فاستقا
 شمس حق رکن بیانی هفتتا
 انتی فون و داعین البقا
 ستر ما در هر دو عالم با خدا
 اشتعال انار فی جبل العطا
 دیده سے باید که بیند نور را
 دانما بر مستعدان عطا
 لم تجسد بعدی و قیا مرشدا
 هم ضیا بخشی و هم راحت فزا
 هم فقیری یافته لطف و غنا
 مه رخان و دلبران مدلقا
 نوحطان نازنین خوش لقا
 در تن و ذنای زانی خوش در آ
 بی خبر مرغان وحشی از هوا
 چون توئی خورشید ذات کبریا
 شکل مجنون عاشقان بین شیوه
 وحی جویان اندان چسب شیوه
 شیوه با کم کرده مسکین شیوه
 این عجب بی آن دبی این شیوه
 تا به بنیم بعد ستین شیوه
 در و گز آتش بگسروم ترا
 جا دوم من جاودی کرم ترا
 این کف دست جو انم ترا
 وی برای بنده نخته کار با

<p>ای خیالت نگار سینه با ای گفت چون بگردی هر دو تو خود چه باشد هر دو عالم پیش تو چاره نبود جز بنه از بیچارگی آئی نهاده سر کشان گردن ترا</p>	<p>وی جالت رونق گلزار با از کف پایم بکنده خسار با و از افتاده از انبار با گرچه حلیه می کنیم و چار با</p>	<p>ای عسای دست شاد و نجیب تو ای بخشیده بسی سراپا تو آفتاب فضل عالم پرورت نور بای چشم تریزی چون افت</p>	<p>دست این مسکین گرفته بار با چون دهند از هر تو دستار با کرده بر هر ذره ایشار با اینم از دوزخ و از نار با</p>
<p>رمل مسدس مخدوف العروض</p>			
<p>این جان خوب بگردد گل تویی در حقیقت جان جان جملد از نسبت افصاحان الکن شده ای خداوند شمس در اینم که هست من ندانم لائق جا بهت فلا در درون دل هر نقش تو است آدم نعره زان سوی درخت گفتم ای تن گر بگردی از درش زیر کان و عهد را عاجز کن دل سرشته سعادتها نیست از برای سجده خاک شمش</p>	<p>در گلت او جان آن گلشن ترا پس که باشد در جهان شمن ترا وز میت افصح شده لکن ترا تیرگی حال من روشن ترا ای خدا گشته دو صد چرخ ترا دل شده مانند پیراهن ترا یا فتم در و در جهان معدن ترا من بگویم خسرو در باون ترا گریه بیسند کودن کودن ترا گر بود سرتیز چون سوزن ترا</p>	<p>در ثنا و روح روح قدسیان هر کجا بینی ز عشقت جانها چون بر افروزی تو قذیل و درخ بادل همچون کبوتر گفتم ترا آن دو دیده کنه جالت سر به یافت بر درختی همچو نور سه تافتی باز گشتم پس بدیدم گردن ترا از برای خویش کاری میکنند عقلم در خدتمش سر با نند خاک تریز از فلک عالی تر است</p>	<p>صد زبان گشته است چون سن ترا حلقه گشته گرد و پیرامن ترا بهر سوزش جان مار و عنق ترا که حریم کعبه ام مامن ترا خون بیالاید چو پرویزن ترا من ندیدم جانب ایمن ترا جلد نهاده بسر گردن ترا گر بگردی بند جان و تن ترا گریه در سر عقل مستحسن ترا اجمعی گریه است جز این غنن ترا با تو بریز ای دلا مسکن ترا</p>
<p>رمل مسدس مخدوف العروض</p>			
<p>آن ضحی اگر می بسوزد مر ترا گرد و تائی باشد از ظاهر و لیک بلکه قوت میدهد مر نور را انقید در دانه که از یاد لبش بمنشین که ترش روشد ز من لیک چون معشوق میخواهد طلا در نخواهم تا شوم من بادشا در دو عالم خود خیال روی او پذیر چشم پیش او زانم بود</p>	<p>لیک شمس الدینیت در پوشد قبا صافی و شفاف باشد چون سما مسچو کوه آواز را اندر سرا از شکر با طو طیم یا بد نوا هست خوشتر از حبیبین او قفا باشد این خلوت خلاص او خطا جان من دائم گدا با دا گدا جان جان آرزو با مر مرا ز انقعات عین او شد باقی</p>	<p>زان قبایلیتایی یا بد دولت این سما که پرده شد از نور خور تا چه ترست در صدای جان من در خلا در زم ازین پس عشق او چون بقا باشد عذاب جان من گر رضای او ستای غلظت بها بی رضای او نمیم سربدی جز تریز صفا رسته نشد چنان بسیار با تو بریزم رسا</p>	<p>سروحدت یابی نی و صفت دو تا می نماید خور پس سپنج این لقا از پی عشقش خدا و اند خدا چون نیسایم جدی اندر طلا من گریزم زان بقا اندر فنا در نخواهد جان روشن گویا بر دل عاشق بود عین غنا مردلم را یا سیم ایسه رضا تا بگیسرد باغ جان نشو نما</p>

ای در آورده جهان را زیر پا
 چیت آن فی یار شیرین بوسه را
 چون خدایت این بزم پوش محبت
 ماهمه تار کی داند نور
 در سر چون سایه آمیزست نور
 صورت فانی بهل باقی طلب
 آمد آن محبوب انسان مرجا
 جامع فسح و صول انبیا
 در بر این رموز لایبوز
 این خموش کردم که ناطق حضرت
 تا شب ای عارف شیرین بقا
 در خسر هم ای جان جان بر تاج
 عمر را نبود وفا الا تو عمر
 با که باشی و پیمبر از تو کیست
 ای گزیده نقش از نقاش خود
 دل شکسته این چرایی شکن
 یوسف در چاه شاه تو لیک
 یکدی که خوانمت که صد هزار
 مشک را بر بند ای جان گریه تو
 در خسر ام ای جان اندر جسم
 شمس تبریزی توئی با دی نل
 چون نمائی آن رخ گلزنک را
 بار دیگر سر برهن کن از چاه
 تا که آب از عکس تو گوهر شود
 من گویم آتش بازوی تو

رمل مسدس مخزون لعروض	
بوسه جای دوسه جای دوسه جای	نی نفاست این فی و هر نامی نعت
مے کند اهل خدا را با خدا	ماگد ایا نیم و امد بود احسن
نور خواهی زمین سر را بر ما	دل خوشی گاهی و گاهی تنگدل
ز آفتاب آمد شعاع این سرا	آفتاب شوق او بردل تنهت
رمل مسدس مخزون لعروض	
با هزاران لطف و احسان مرجا	آنکه بد مطلوب جمله کائنات
آنکه داند ستر قرآن مرجا	آمد آن سر در اهل معرفت
رفت بے تشویش ارکان مرجا	شمس تبریزی بخوان از لوح مرجا
رمل مسدس مخزون لعروض	
آن مائی آن مائی آن مائی ما	تا شب امروز ما را عشرت
مه نقائی مه نقائی مه نقا	در میان شکر آن گل زین کن
با وفائی با وفائی با ونا	بس عجیبی بس غریبی بس بعید
با خدائی با خدائی با خدا	با همه بیگانه و با غمش
کی جدائی کی جدائی کی جدا	جزو جزو توف گنده بر فلک
قلبسا و قلبسا و قلبسا	آخر ای جان اول هر جزا
بے لوائی بے لوائی بے لوا	چاه را چون قصر قصر کرده
اولیائی اولیائی اولیا	حشر گاه هر حسینی که کنون
خوش سقائی خوش سقائی خوش	هر می از عشق تو چون زر شود
خوش نمائی خوش نمائی خوش نما	شمس تبریزی چون نمائی جمال
رهنمائی رهنمائی رهنما	شمس تبریزی ز عشقت سوخته
رمل مسدس مخزون لعروض	
از برای عاشقان ونگ را	تا که دانش کم گند هر راه را
تا که آتش و اهل درخنگ را	من نخواهم ماه را با حسن تو
آسمان کنش پر زنگ را	در دیدی وافریدی باز تو

باگک ناسه و باگک ناسی باگک
 نیست الا باگک آن پر حیا
 ان صینی بین اهری نه کذا
 دل نخر ای تنگ روزین تنگنا
 گشت روشن جان ذوق آن ضیا
 خامش ای جان حرف معنی کشا
 باکمال و فضل رحمان مرجا
 در صفات چار ارکان مرجا
 آید جان در صید امکان مرجا
 آنکه داند درد در مان مرجا
 الصلا ای پاکبازان الصلا
 مرجا ای کان شکر مرجا
 از کجائی از کجائی از کجا
 آشنائی آشنائی آشنا
 رتبنائی رتبنائی رتبا
 منتھائی منتھائی منتھا
 بادشاهی بادشاهی بادشا
 کر بلائی کر بلائی کر بلا
 کیمیائی کیمیائی کیمیا
 جان فزائی جان فزائی جان فزرا
 جان مائی جان مائی جان ما
 از طرب و مرغ آری سنگ را
 تا که عاقل بشکند نورنگ را
 وان دوسه قند لیک آونگ را
 شکل و گیای این جهان تنگ را

این شعر در کتاب شمس تبریزی است

ای تو آسان آمده در دست تو
 آب گشته جان و دل از عشق تو
 هم بجام اولین دوری بگرد
 لاله زار سرمدی روید ز جان
 غرق کن این کافران مست را
 شمس دین ست اول اقبال
 چونکه شاه لم نیل تفویض کرد
 چون ربود افسگند جان در زبان
 که اثرش از شعاع آن ضیا
 آن صبا کی کزویت بر پرچم
 کان کدورت صاف گردد از صفای
 هر چه بنی زان جهان ز نما تو
 تانیا بدر معانی آن طرف
 تا مگر بر تو فتد از شمس دین
 شمس دین ست در دو هم در زبان
 چرخ گردان راه سلمان کند
 عشق هم در کار ما حیران شده
 در لب شکر فروشی تو پی
 از پی شکر چه بی دندان شکریم
 از نیال یوسفستان شده
 شمس دین ست مطلع صبح ضیا
 عاشق رویش همه ذرات کون
 عالمی مست اند از نور خورش
 از صفای معرفت گراگمی
 دل بهر جانب که روی آورد

کرده جانم را تو چون ساقیا
 بچو من آن آب حیوان ساقیا
 تا شود این جسم کجایان ساقیا
 چون ز جام تست باران ساقیا
 تو فنا کن هست ایشان ساقیا

بی خبر گشته سر از پایان و لم
 کرده جانم را اسیر جام تو
 ز آنکه سخت ما بنخند و درخت
 علم جان پاک کن از ظلم کفر
 شمس دین مخدوم را تو زیر جو

رطل مسدس مخدوم اعروض

هم باو احکام اسرار رضا
 در قضا ای ضیا اندر ضیا
 ذات عاشق یابد اقبال قبا
 طالبان را مژده لطف و عطا
 پاک گردد از همه چون چرا
 جز بر فرس در میا اندر او
 پرورد اندر گذر باز هوا
 سایه زان باد بانهای لوا

خرمن جانهای عشاقان بود
 آن ضیای تافته از لامکان
 آن بقای صافی سیار شکل
 شکرده کایم کند جان ترا
 از چهره آگاه خودی بالاسرک
 تا بدانند از درای این جهان
 بعد از ان غیرت بگیرد منت
 غیرت از پیش رود در ظلمت

رطل مسدس مخدوم اعروض

در هوا سے عشق سرگردان
 هر چه عقل خیره حیران
 اسے برادر چشمه حیوان
 در صفت کر چه نشد دندان
 تنگنای خانه حسرتان

گر چه بر چرخ است شکل تارین
 چون نماید اول و آقا ز ما
 در صفای آب حیوان لبش
 زیره ما خسب شد با سودا
 بر نهاد قصر تبریز آمده است

رطل مسدس مخدوم اعروض

اوست رحمت بخش جان زو لعل
 یک وقت نیست هرگز از ضیا
 در جهان هرگز نمی پای عنا
 رو به او بیند بر زبان عا

شاه خوبان بل ز با بر بود رفت
 تشنگان غرق اند در بحر دل
 جان ما محمود چشم است اوست
 هست بران آفتاب روی او

چون سیت را نیست پایان ساقیا
 ای تو فخر و جان و جانان ساقیا
 می نگردد جام گریبان ساقیا
 از می خود ساز طوفان ساقیا
 سجده کن سخت پنهان ساقیا
 از عطاسه حق بیضی با ایشار
 همچو گاهی از نگین کسریا
 خارج از گردون و افلاک و عطا
 کز نسیم او بود سیر صبا
 از کدورتان گنایمت در خطا
 او بر آرد اندک اندک مرترا
 بر پرده اندر گذر گاه هوا
 پس نیایی زور بائی در ما
 تو ز نورشش در صفی اندر ضحا
 بے سرو سامانیش سامان با
 لیک هست این سر سخت آسان با
 چون بر انداخته و پایان ما
 می نماید جان و هم جانان ما
 هم بدون خطه کرمان ما
 در تسبیح شیوه ایوان ما
 شمس دین ست منظر فضل خدا
 از کجا جویم و را دیگر کجا
 در ولایت نیست ایشان را فنا
 دل نگهبان زنج آن جان فنا
 همچو آن خورشید نور الهدی

آن هدایت جنبش است از نزا و
 میوه با آرد بطف از چو خشک
 نور او در هر دو عالم یافته
 این نوا از رخنون جان بود
 مرجبانی کان بود از شمس
 این بهار قدر از جانان بود
 همین که وقت حشر شد از هر طرف
 صبح معنی نیست بر دعوی ما
 گاه دنیا گاه دین جنیت
 همچو مجنون عشق را فاسانه شو
 گر خموشی هم مهبت باشد بر
 عشق بر دل می نهد بنیاد را
 کاشکه هرگز نزارد در دم
 تیشه فرساید و کوه بیتون
 عاشق جانان شود جان نشان
 عاشقان در کوی جانان اصلا
 اصلا ای عاشقان کوی دوست
 من بهمال ذره در خورشید روش
 آب حیوان از لب لعش نگر
 از نگارم آتشی در من قباد
 از گلستان رخس جان دلم
 همچو منصور اندرین ره شود لا
 بندگان خاص او را بنده شو
 شمس تبریزی ز بالای فلک
 عشق شمس الدین ز سر تا پا را

جان ماست و عشقش کیبا
 احتیاط کن تو از صیفت و شتاب
 خواه در سخت اشرفی و در شتاب
 که یزایش کوه تن یا بد صلا
 بهتر از جان است در تن تن مرا
 که بود تا بنیم او را جزا
 مردگان زنده شوند از کبریا

کیبا سازست این عشق امی محب
 از صفات اوست بنیای چشم
 می نوازد از غنون شاه روح
 ای که شخصت می نیاید در چشم
 جان برای اوست تا با جان بود
 فی غلط گفتیم که می بنیم عیان
 خواستم گویم حدیث خود پر سود

در وجود جمله عالم از صفا
 نور تو بیند عیان فوق لسا
 بی دوت و بی رمز عشاق از نو
 بشنو آخر این صدای چه
 ورنه کی باشد ترا قدر و
 روی او در جمله ارض سما
 عشق خاموشی گزید و انز
 خاک بر دعوی جمعیتی ما
 مذهب ما گیر بر نستوی
 ساعتی در سایه طوبی ما
 ره نوازی بر د بر معوی ما
 عشق بنده میکند آزاد
 ناله وزاری و غم فرما در
 دوست دارم شانه شمشاد
 مصر و شام و بصره و بغداد
 سوی آن خورشید تابان اصلا
 با چو ذره در هوا دان اصلا
 بنده آن میر خوبان اصلا
 لعل جستن در زرخندان اصلا
 طالب عشق آمدن میان اصلا
 از پی آن سروستان اصلا
 تا شوی شائسته جان اصلا
 همچو زرد اندر سرم زان اصلا
 هر زمانی نیست زندان اصلا
 همچو گرگ است آفتی چون شات اصلا

رمل مسدس محذوف اعراف

دین ما بر هم زن و دینی ما
 تا شوی شایسته لیلی ما

ای پسر که عقل مدی عشق
 در شب تار سے کیے آرام گیر

رمل مسدس محذوف اعراف

آخر ای جان از که جو انیم او
 چون کنم این سخت مادر زاد را
 می گذارد خساره و پولاد را
 با تو گویم و عده بیعادر را

دیگران آزاد سازند بنده را
 خسرو شیرین بهم در عشرت ایند
 از بر اے زلف مشک منیر دوست
 شعر شمس الدین تبریزی گرفت

رمل مسدس محذوف اعراف

اصلا جان اصلا جان اصلا
 جان پریشان دل پریشان اصلا
 اصلا بر آب حیوان اصلا
 اصلا در آتش جان اصلا
 گل بدستان آورد جان اصلا
 گرد آن سرد گل افشان اصلا
 تا شوی بر جمله سلطان اصلا

ماه بدر از جبهه پر نور او
 شاه ترکان و خطا شاه چین
 بجز در کان لبش یک جرعه
 پاز سر کرده هوای روی دوست
 تیر قدش کرد قدم چون کمان
 گرد گرد کوی آن دلبر بر آ
 زرد و شود در غمش تا دارت

رمل مسدس محذوف اعراف

در گرفتار دفع بر آفات را

زانکه عشقش آفت هر آفت است

بجای

<p>تا بوسم یکدم پایت را پیر و بال باز با رایات را بلبل مستی پر از جبهه بیا در سپه معشوق نام آور بیا پاوسر یک سوز و بے سربیا با دل من یک دم ای دلبر بیا در بر مانندت ز با م از در بیا</p>	<p>کرد این سالم اثبات را چون به بیند نعره سپیات را ایمنی در خاک اولاد کینان آن کبوتر بر در پند از در قضا</p>	<p>از بلا و آفت و خوف و خطر خوف اندر ظلمت محوی شد گر تو هستی طالب گوهر بیا در ترا بویت از اهل قلوب چون تویی یک ذره از غم نشینان در ترا ذوقیت با عشق آرد گر تو عودی سوی این مجرب بیا</p>
<p>رمل سدس مخدوف اعراف</p>		
<p>در سپه معشوق نام آور بیا پاوسر یک سوز و بے سربیا با دل من یک دم ای دلبر بیا در بر مانندت ز با م از در بیا گر تو آن اکبر سے اکبر بیا گر نباشد ز تو سیمن بر بیا چون ملک بی ماره و بی زربیا گزنه چون خار و وعر مر بیا</p>	<p>عود خوشبو شود درین مجرب بیا مجموعه بین پر ز ماه و خور بیا ای ترا در عاشقی وستی تمام در مقامات سلوک عارفان شمس تبریزی چو مستی از ازل همو شاه انجسم و اختر بیا</p>	<p>یوسفی از چاه زندان چاکست چون سے احرسگان هم غم خورد انگینا خشک فقیران چشم تر در صفات دل گرفتگی در سفر چون ز شمس الحق جان پر نور شد گر ترا شوقیت از رب اعلا مطرب عشاق بر گو تن من عاقلان را اندران بخلت بنا اهل آزارند دوزخ را طلب مطرب شیرین نوا ای شمس دین تی حبیب مجتبه فیشوی و سخا انچه باشد که کند کان نیست خوش هر چه گفتی یا شنیدی پوست بود من غمش کردم غمش خامش نکرد می شدی فاضل ز اسرار قضا بسیج گل دیدی که خند در جهان بسیج کس را مکتوبن بودی کرد گر چه صورت مرد جان باقی بنا</p>
<p>رمل سدس مخدوف اعراف</p>		
<p>سوی تبریز ای دلا زو تر بیا باش ناظر در جمال کبریا که بود جاسه سمندر در جها کابل ایمان را رسد فضل خدا آنکه باشد مست و مجنون شما دست بر هم زن بگواز عشق ما ای خوشا آن روز و آن روزی شما از انان فی کشف انشا زویاب قد تجسلی قد قشأ عاقنا من شر و اش قد و شأ اینچنین باشد چنین کاتر قضا کوند شد مجبوس و جبار قضا جان کنیدا ز صدمت ایشا قضا رفت در علوازا بنا قضا</p>	<p>سوی زهر قمر چون شکریا گر تو شیرین چون می احر بیا عاشقانه شکل خشک تر بیا بمحو دل بے پایایی سربیا گفتنت افتد اکبر رسمی است ز پر جوئی مس خود را زرباز گر صفت های ملک نامحرمی چون لب لعش صلائی میدهم</p>	<p>خیز و مستان سوستان در آ تاتن و جانات بیابد صد نوا صا و قان را چشم معنی بر کشا اهل احسان سبب جنات الطلأ لویشا میشی علی عیسی مشا قدر زینا یفضل الله ما یثأ لیس لب العشق بستر قد قشأ این چه کار آفتا و آخر ناگهان بسیج بختی در جهان رونق گرفت بین قضا و استان جدیدت کنیدی جز بکشکت و بناند غمز و جوح</p>
<p>رمل سدس مخدوف اعراف</p>		
<p>از شراب لایزانی مست شو در نه گنجد در جهای عشق مزخ مومنان را مژده توحید و عاشقی دیدار میدانی که چست</p>	<p>خیز و مستان سوستان در آ تاتن و جانات بیابد صد نوا صا و قان را چشم معنی بر کشا اهل احسان سبب جنات الطلأ</p>	<p>گر ترا شوقیت از رب اعلا مطرب عشاق بر گو تن من عاقلان را اندران بخلت بنا اهل آزارند دوزخ را طلب مطرب شیرین نوا ای شمس دین تی حبیب مجتبه فیشوی و سخا انچه باشد که کند کان نیست خوش هر چه گفتی یا شنیدی پوست بود من غمش کردم غمش خامش نکرد می شدی فاضل ز اسرار قضا بسیج گل دیدی که خند در جهان بسیج کس را مکتوبن بودی کرد گر چه صورت مرد جان باقی بنا</p>
<p>رمل سدس مخدوف اعراف</p>		
<p>روز آن باشد که روزیم آن بود خار او سر مایه گلها بود که بقشر و پوستها قانع شود</p>	<p>روز آن باشد که روزیم آن بود خار او سر مایه گلها بود که بقشر و پوستها قانع شود</p>	<p>لویشا میشی علی عیسی مشا قدر زینا یفضل الله ما یثأ لیس لب العشق بستر قد قشأ</p>
<p>رمل سدس مخدوف اعراف</p>		
<p>این چه کار آفتا و آخر ناگهان بسیج بختی در جهان رونق گرفت بین قضا و استان جدیدت کنیدی جز بکشکت و بناند غمز و جوح</p>	<p>این چه کار آفتا و آخر ناگهان بسیج بختی در جهان رونق گرفت بین قضا و استان جدیدت کنیدی جز بکشکت و بناند غمز و جوح</p>	<p>نغم خوروی از سلح دار قضا کوند شد گر مینده از خار قضا پیش بازی با سے مکار قضا در حمایت با سے بیار قضا</p>

آنکه سوی نار شد بی مغز بود
 هیچکس ندیده روی هیشک
 می روم مانند عیسی بر ما
 بنفک جان رست صکر و کیا
 در جهان روح کی گنجد بدن
 در درون جان راز خود مظهر
 این شما ز نام شان چون جاست
 جهان چو شخص در تن لباس جان بود
 قبض و مبطل از حق بود در هر
 چونکه بی امرش نمی جنبد گوی
 شمس تیرزی گذر از ریزش صیقل
 وقت آن آمد که مهر بنده را
 قالب تنگین من چون زنده
 چون نسائی روح جان من
 زنده لوح و لم جام تو است
 عقل بخش این خاطر دیوانه را
 یا منیر العبد یا روح البقا
 انت روح الله فی اوصاف
 محرق هم برانه حتی الحظ
 صائم الا بطلال من بین الرضا
 اقبل الاقمار لما ان طفت
 لیت ابوتنا آدم یرس به
 خسته نار یطف نارنا
 یا آله الخلق انظره لنا
 قد زهدنا فی من ملینا

مغز او بسید از افکار قضا
 کون شد آونگ بر در قضا
 آنکه سوی پارس شد مسعود بود
 هر که او با شمس تیرزی نشست

رطل مسدس محذوف لعروض

در زمین این تن چو فرخاید گیا
 که شود خفاش هم فرجا
 هم ز خود ساقی و هم جام صفا
 یک بود در یای جان و دوسرا
 جنبش ما را از زمین ز نما
 هم ازو باشد جفا و هم وفا
 غیبر را دیدن بود عین خطا
 قوت عقل کاملان حکمت بود
 هر گس را که رسد پرواز یکجا
 با جنید و شبلی و کزخی لرین
 عرش فرش و لوح کرسی اندر
 همچنین هستی عالم را بین
 حاضر و آگاه بنشین می نگ
 کونشان غیبر در در وجود

رطل مسدس محذوف لعروض

بر کشانی آن لب پر خنده را
 جان بگردن در فکند زنده
 سه طلاق این گنده برگنده
 ساقی با بر لوح ریز آن زنده
 مست کن این دولت پاینده
 گرز تو ریزم رسد آئنده
 عشق تو جانست من تا بدست
 گنده پیری نفس و حرص گنده
 هجر تو چون غنچه شد در دم
 تا که جان هم مست گردی عرضه
 گرز تو ریزم رسد آئنده

رطل مسدس محذوف لعروض

انت کتاب الفطام بحر العطا
 شامل الطافه حتی اشری
 مالک الاملاک فی رقی الهوی
 انه من یرحمی بدر الدرجه
 اوقاتی من جنته لما بکا
 یطف المتییران نار من آ
 لا تظن بعد اذ اردتینا
 من اتاه الملك مجالعی
 فضل العشق عدلا کمالا
 جنة الفردوس من آثاره
 قوم عیسی لورا دا ا حیاة
 ابن موسی لورا ای نبیانه
 هجره نار ا هونیا قعره
 فادرب العرش حتی صدق
 ارضت الطافه ایلاننا
 کنت اغوی الناس فی حیر

مغز جان بگزید شد یا ر قضا
 گشت صافی دل ز افوار قضا
 آخر ای تن اندمین بالابیا
 جسم حیوانی نخواهد حسرت چرا
 که شود همراز سلطان هر گدا
 در جهان عقل کل با انبیا
 نیست حدی در حقیقت زو جدا
 چون نباشی آن بران جان فنا
 و بسدم در صنع و کرد از خدا
 چونکه او بد استدا و انتها
 می رسد رنگت ز خود آئینه را
 کرده در تابوت جان آن زنده
 کنده پیری عقد بسته گنده
 ای شفای جان بر این غنچه
 آن جمال می دش فرخنده را
 از دل رفته پیرس آئینه
 یا مجیر البدر فی کید اسما
 ثم تخیم بغزات الرضا
 نار فی هجرانه لیکت انطفا
 عالم احس آنکه عیسی اذا
 لم یواس انخریو تا کمالا
 یا شفیعاً قل لنا این الردا
 عن الیمن عاشق یکل ایضنا
 لا تظن فضل عشق بالروا
 صر اطل الناس یوم الملتقی

نار

بنا

قلت من ذوالیوم مثل فی اعلی
فی انتظار اخر قتی ناره
انجم الجبر الکلیب ایسانه
الفتی فی جون حوت خاتما
اصحت تبریز کما ترتبه
ای دل نقت زجا باز میا
بر ارواح زقالب رسته
آخه عشق به از اول است
باشنو آواز روانهای عدم
شمس تبریز چو نبود جلال
ای که بهنگام در درخت جانی مرا
انچه بنده است و هم عقل ندیده ایم
ظلمت آنکس او مژده تو آرد او
در گنه کافران رحم شفاعت است
سجده کنم من جان دوی نه من بجای
عمر آدانیست چو شربت سگاران
از در دلفت او امین گشتم از آنکه
رفت وصالش بر وجهم کمر اتقا
ای در باران زده شمع سرائی در آ
خانه ز تو تافته است روشنی یافته آ
ای همه خوبی ترا پس تو کرائی کرا
سرو اگر سر کشید در قدر توکی
شریک از ابر بود شربت از لب
هر طرفی ام بجز هر چه بخوای بگو
بر پید شش خرد تر تا که ندانی چه بر

جاءین انزعوا عنی قبا
فی انتظار الفدا و بن العدا
اورک اسکر اللذی المرستی
ملک الملک الیلیمان الثنا
نبت المادوی لما جدها

اجلستنی فرقة عذارة
لیت شعری بل لیوم من غدا
امک النجم افر یا مغزا
یسجد الکنعان تبریزا کما
انما التبریز عرش تبر

دار دل شمتت بی القدا
یشنی قلبی من عند مرغدا
ارکب البحر ایما تے الملا
یسجد الصدیق للصدر لعل
جندا تبریز ارضا جندا

بحر طرلس سارس مخبون محذوق تقطیبه فاعلان فعلان فعلن

قالب از روح پرواز میا
توز آخر سو آغاز میا
چو عدم هیچ باوز میا
یک نفس نور نظر باز میا

اندر آبی که بدوزنده شد آب
تافسوده نه شوی بهر چه جان
راز کا و از دهر راز نماند
خوار شد و شمس سراسر بحق بین

بر قنا سازه درین ساز میا
خویش را آب در انداز میا
هدران آتش بگداز میا
مده آواز تو اسے راز میا
پیش اوز سر اغراز میا

بخر شمس شمن مطوی مکسوف تقطیبه مضعلن فاعلان مضعلن فاعلن

از تو بجا نمر رسید قبله ازانی مرا
گره جو اتی بود به زانانی مرا
متمری و سروری سنگ ولانی مرا
گویم از نیسا به عشق فلانی مرا
بے قویچه کار آیدم گنج روانی مرا
گوید سلطان غیب لیت ترانی مرا
گرچه مجرذرتن گشت عیانی مرا

از کرمت من بنامی نگوم در بقا
در رکعات نماز هست خیال توشه
ذکر کرم لایزال عرضه کند ملکسا
عمر ابد پیش من هست زمانی وصل
هست هزار آرزو بود مرا پیش ازین
گوهر معنی است او پر شد جان و دم
بیر شدم در غمش یک چو تبریز را

دوی که بتلخی فقیر گنج روانی مرا
که بفرید شها دولت فانی مرا
واجب و لازم چنانکه سع مشانی مرا
پیش نمد جسد کنز نهانی مرا
زانکه نه گنج در هیچ زمانی مرا
در پیش خود نماند هیچ امانی مرا
اوست اگر گفت هست ثاوت ثانی مرا
نام بری باز گشت جلد جوانی مرا
خانه دل آن تست خانه خدای ما

شمس شمن مطوی مکسوف

ای دل جان آن تو ای تو کجائی در آ

ای صنم خانگی مایه دیوانگی

شمس شمن مطوی مکسوف

ترکس اگر چشم دشت بهج نذیر از نوا
ابر جریب گیا صبر حریف نیسا
ره نه بری تار موتا نخایم هدا
صاف بنده ز در و شسته در با

منع اگر خطبه خواند شاخ اگر گل نشانند
هر طرفی صفت زده موم دیو دوده
گرم شود روی آب از پیش آفتاب
زین سخن بود العجب بستم من هر دو لب

سبزه اگر تبریز اندیچ نذیر از نوا
لیک درین میکده پای نذر ندیا
باز همش آفتاب بر کشد اندر طلا
لیک فلک جلا شب میزندت اصلا

کلیات شمس جزوه

سوسن با صد زبان از تو نشانم زد
از جبهت ره زدن راه در آرد مرا
آنکه زند هر دو راه دو صد قلند
اوره خوش منیرند رقص بر این کفر
تراول و امر زرم او می بر پند چو باز
ایمن از باها و دارد از آن بگرد
خامش کن ای حکیم زانکه بود غمت
باز بنفشه رسید جانب سوسن و تا
سر و علم دار رفت سوخت خزان از آب
یافت سر مغربی هر طرفی صوفی
یار درین کوی ما آب درین جوی ما
زرگس در ماجرا چشمک زد سبزه را
سیب گفت ای تیغ از چه برنجید
غیر بهار جهان هست بهار من نهان
چند سخن ماند لیک بیکه در نیک
جا و به حق گرفت بندگ بیان ما
جان فسا را اگر جان تقار اگر گینا
بجو خزان میرود می پی آب صلف
سر چه فرود آوری کند درین فرط
حیف نباشد که شاه بنده شود بنده
وز سیری میکشی ز حمت تن می بری
نور جهان شمس من شهره ایام من
چند گریزی ز ما چند روی جا بجا
روز و روزه ای ز حیرت که جان گیر
زنده ندیدی که تا مرده نماید ترا

گفت روز من مجبورید عاوشا
از لب تو ای قمر باغ دمان شکر

فسخ شمن مطوی مکسوف

من چه زخم پیش او او سپرد مرا
من سرو پاکم کنم دل ز جان کفر
هر دم بازی نوی عشق بر آرد مرا
گر نبوس او مرا گوید کجی نشین
تا که چه کیس در بین بر گمارد مرا
همست من مجبورم که من چرخ سخا
تا که زرع در ز باد هر که یار مرا
من چه زخم پیش او او سپرد مرا
من سرو پاکم کنم دل ز جان کفر
هر دم بازی نوی عشق بر آرد مرا
گر نبوس او مرا گوید کجی نشین
تا که چه کیس در بین بر گمارد مرا
همست من مجبورم که من چرخ سخا
تا که زرع در ز باد هر که یار مرا

فسخ شمن مطوی مکسوف

باز گل نعل پوش می بدر اند قبا
وز سر که رخ نو و لاله شیرین لقا
دست زان چو چنار ترص کنان چنار
زینت نیلوفری بسته وز روی چرا
سبز سخن نمی گوید گفت که فغان ترا
گفت من از چشم بدی نشوم خود ترا
ما و ز خوش دمان با ده بد ما قبا
هر چه بشب فوت شد آیم زرقه قبا
باز رسیدند شاه و زان سو عالم چو با
سبله با یاسین گفت سلام علیک
غنیچه چو مستوریان کرد رخ خود ز نمان
رفته و بی ترش کشته شان پیش کش
گفت ز نفلن بید من تو در ام سید
فاخته با گوید که آمده کان یار تو
یا قراطالغانی ظلمات الدجی
مست ازل گشته جامه بد نوشت کن

فسخ شمن مطوی مکسوف

صحت ما را طلب بر جانان ما
طوطی جان بیدار در شکرستان ما
خیز و بیا در زنگ باغ و گلستان ما
بگسل ازین بندگی ای شاهان ما
زحمت خود را بیا پیش حکیمان ما
چند روی در جهان بچو ساکنان کنان
دردی بوجمل از نزد کشتیان گران
روح چنین پاک پیش پیدان چرخ
حکم ترا داده ایم به شیطان ما
چند روی فاطمه در طلب کمال

فسخ شمن مطوی مکسوف

جان تو در دست است هر کوی عصا
چو سگان مرده گیر گرسنه و مینوا
چند کشتی در کنار صورت گریه را
چند بگردی طوان کرد جهان گران
مردن مرده جو چون سپر مرده شو
و این بر سفال پیش آن زرد مال

وز کف تو خیر با همس بر گزود
تا کف ره زنان باز سپارد مرا
گر نفسی او بلفظ سر زده بخار مرا
چونکه نشینم بکنج خود بد آرد مرا
قطره چکد ز با برین چون فشار مرا
در کف صد کون نبات باز گذار مرا
اول و آخر عشق باز شمار مرا
مست و خرامان خوش سبز قبا یان ما
گفت علیک السلام در چین آبی قبا
با کشت چادش کای سره رو بر کشا
عمر تو با او در ازای سخن تیز پا
گفت غم خندانم خلوت است اصلا
کرد اشارت به گل بلبل شیرین نوا
نور مصابحه لعل شمس نغمه
منغر تیر زبان شاه حقیقت نما
سخت بخوشیم کشید گفت بیلبان ما
باز حاشیه بر آدر سپه طیران ما
صان محمد بیار پیش لطیفان ما
عبده آغاز کرد نزد عزیزان ما
تا چه اسیری کشتی رستم و ستان ما
مال نامد بکس ای شاه خوبان ما
کار و را شد یقین در ده بیان ما
زین رزمه پزلاف هیچ تو دید می فنا
از کفن مرده است و در تن تو این قبا
با درم آنکه کنی کتاجل آرد فنا

کلمات شمس تیز

کلمات شمس تیز

کلمات خمس تیرتیر

گویی ز کس من چکنم بخش کون
 سرگریبان درست صوفی اهرار را
 می که بخمق ست رازش مطلق
 حلقه این در مرن لاف تلند مرن
 پیش ز نقش وجود خانه خار بود
 داد خداوندین بخش مست این بین
 جرعه آن می نبوش همچو که عمان بخش
 خار شده یا همین از نظر شمس
 گزنی توی باشدی پیشی جو بیا
 مست توی خار با نیت ز دوی گل
 در حجب مشک موسی می به بین چه
 از غلط عشقان از پیش روی
 ای که بی جانها موسی بودی
 منغر تیرتیران شمس توی ابریا
 کیست که بنام راه خرابات را
 کاش دهنم بهشت عاریم زاهدان
 خاک سگان درت تحفه بچشم فرست
 زهد و عبادت بسی بود مرالیک سن
 دم مرن و ترک کن بهر شمس دین
 آئی دیده رویی بین حق را نشان پیدا
 در بخت نشین بر گنج گریه مگرین
 نه شخص را گزینی چون صنعتش به بینی
 از قول فضل انسان چون پیش شد آسان
 طلع جمال منش چون در نظر نیاید
 تازین در بادانی و از روی جدانمانی

من بسا میروم نیست ز انبار و
 چند نه بلبل از چه درین منزلی

فسخ شمس مطوی کسوف

لیک برو هم دق است عاشق بندار
 مرغ نه بر مرن غیر کمو قار را
 قبله خود ساز زود آن در زو یوار
 ای شده تیرتیر چنین آن رخ گلنار
 خلعت شیرانه پوش بنده شون بار
 باوه سجا مش رسید متصد کش رسید

فسخ شمس مطوی کسوف

خواج چسرا میرود تشنه بهر کویا
 کوز بگوید ز خار طلع گل و بویا
 آنکه خدایش شست دوزخ و شویا
 صورت او میشود بر سر آن مویا
 چون گمان شسته اند بر سر مویا

فسخ شمس مطوی کسوف

تا بد هم مزد او حاصل طامات را
 تا به گرو کرده و چه خرابات را
 تا برم زیر خاک بهر مبابات را
 دارم و بروم نیاز زهد عبادات را
 زفت اشارات را نقطه عبارات را

سحر مضارع شمس خرب تقطیع مفعول ز فاعلاتن مفعول فاعلاتن

بی رخ گنج بین بین سیراب شوز دریا
 گویی که عالم او بگنیده است دانا
 زنیسان به بین خدا را گزیریکی و مینا
 نمودن خود را در نقش برگ گلها
 می بین اسباب بین طفل و پرورینا

باغ و چین را چه شد نبر و سر و صبا
 تاج بر آرزو غیب عاقبت کار را
 بر فلک بی نشان نورد و همارا
 بخود و میوش کن خاطر پیشا را
 چرخ کن از می پرست خانه خمار را
 عشق بهم بنده غمیته این چار را
 رحمت عا مش رسید نورد و همارا
 ساکت معنی به بین طالب عیدار را
 خم بر از باد که سرخ کند رویا
 بر پی دوش بر دوز و درین سویا
 کاه چو چوگان شود گاه شود گویا
 من چون یوسفیت تا چکنم جو بیا
 راست شود روح چون که کند ابریا
 توی تو عشق تست باز کویا این تویا
 چاشنی از دل برد تقوی طامات را
 میزدم آبی ز چشم بشک در بات را
 تقوی چه رسم چه دین چه عادات را
 برانده و کم کرده ام فضل و کرامات را
 شمس که جانها از ویافت مراعات را
 چون آو جمله هستی در نقش زیر و بالا
 از صنع رو بصلان چشمان روح بکشا
 آن نیست صورت اول معنیت مارا
 نمود آنچه بودت آتما به بین به تننا
 نمود صنع خود را اندر نقوش اشیا
 خلقی دگر عجب تر بالای چرخ خضرا

تیرتیر کلمات خمس